

SARAH J.
MAAS

KRÁLOVNA
STÍNŮ

COO
BOO

Královna stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas
Královna stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARAH J. MAAS

KRÁLOVNA STÍNŮ

Přeložila Ivana Svobodová

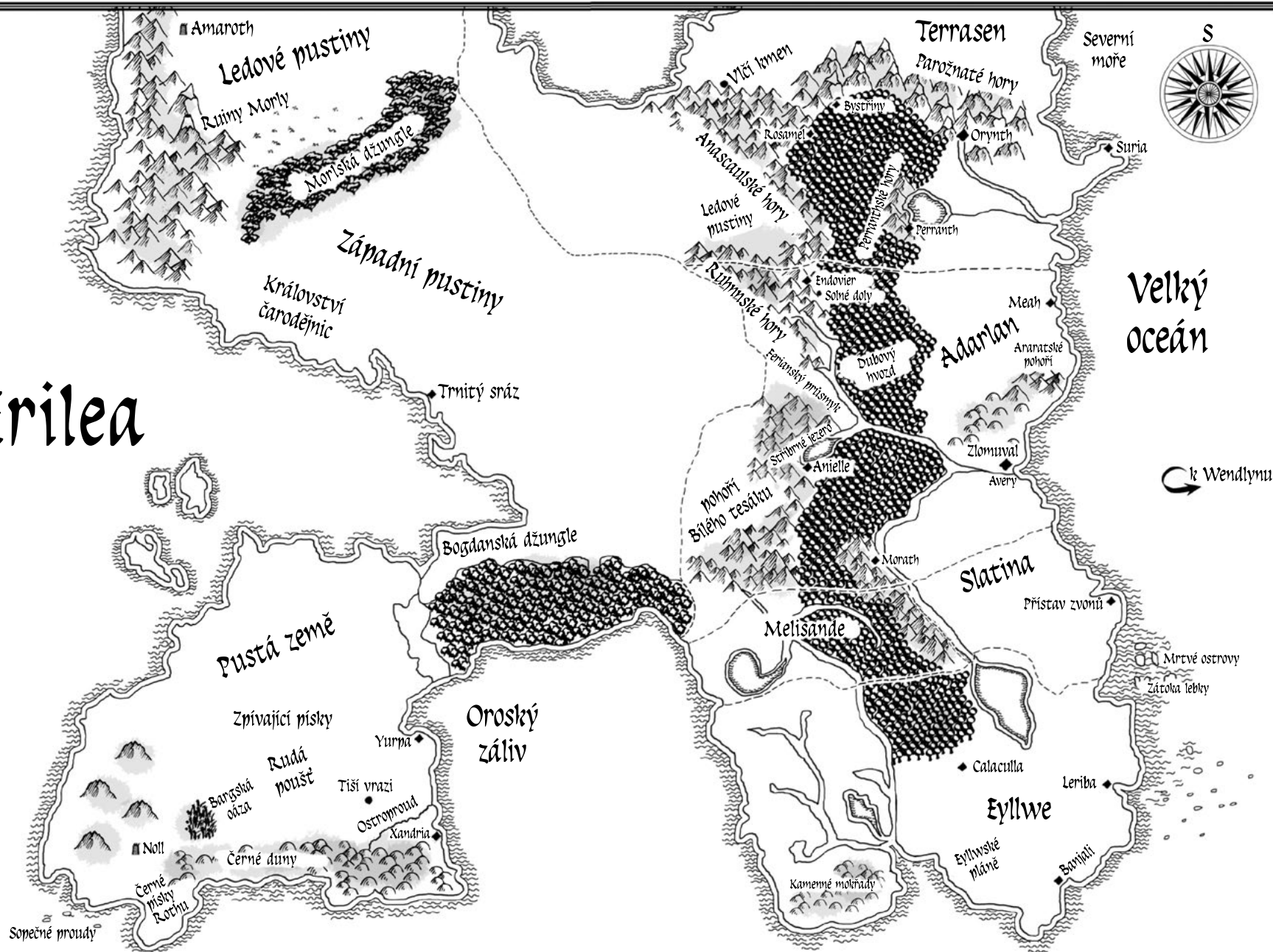
COO
BOO

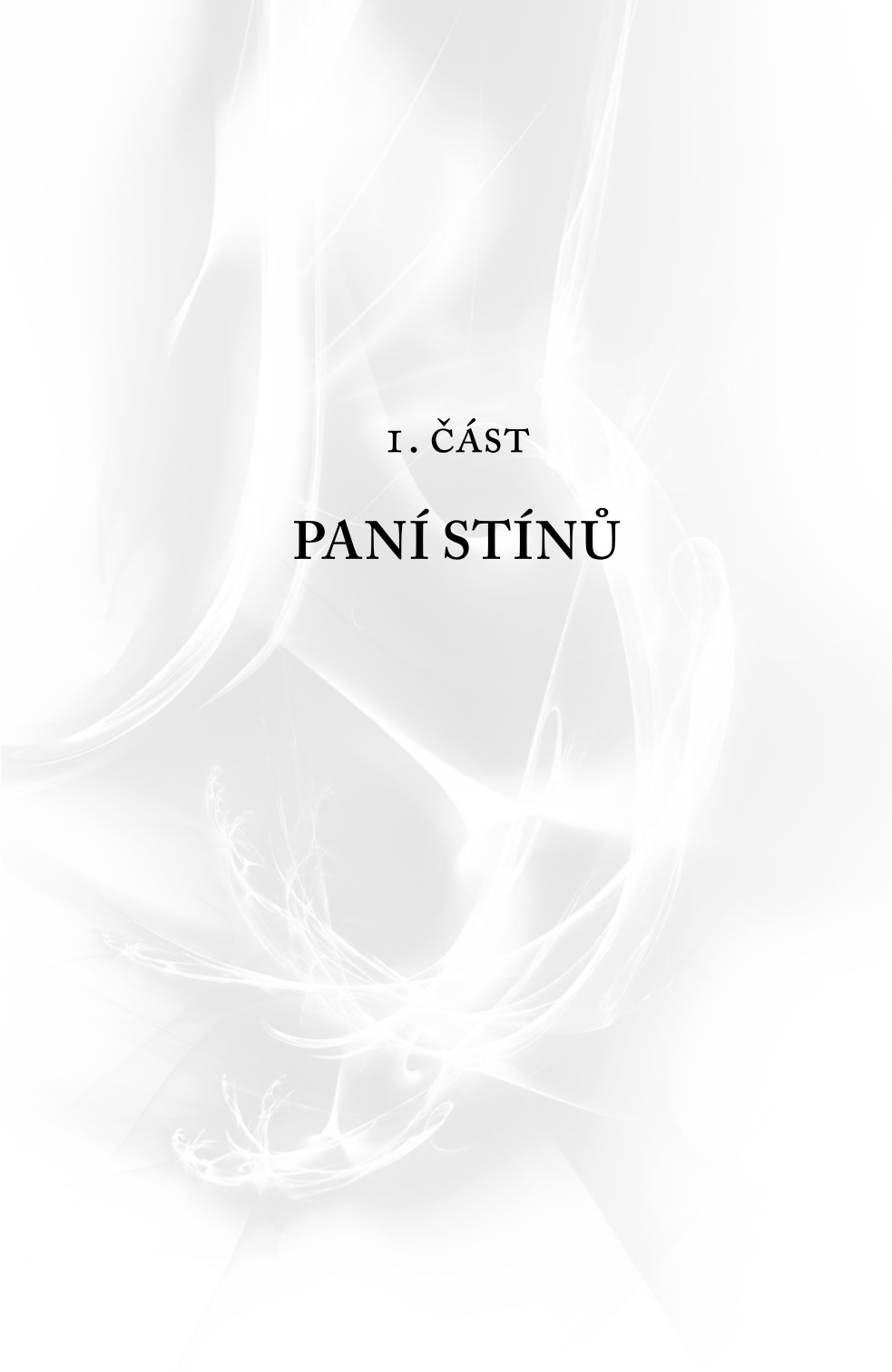
Pro Alex Brackenovou

*Za šest let e-mailů,
za tisíce zkritizovaných stránek,
za tvé tygří srdce a jediskou moudrost
a za to, že jsi prostě sama sebou.*

*Jsem tak ráda, že jsem ti tehdy napsala mail.
A jsem tolik vděčná za to, že jsi mi odepsala.*

Erilea

I. ČÁST

PANÍ STÍNŮ

1

V temnotě cosi vyčkávalo.

Bylo to prastaré a kruté a přecházelo to ve stínech svazujících jeho mysl. Nepocházelo to z tohoto světa a bylo to sem přivedeno, aby to naplnilo dávnověkým chladem. Oddělovala je jakási neviditelná bariéra, jenže ta zeď se rozdrobila o něco víc pokaždé, když se podél ní ta věc propížíla, aby vyzkoušela její pevnost.

Nepamatoval si své jméno.

To byla první věc, kterou zapomněl, když ho tma před týdny, měsíci, možná věky zaplavila. Vybavoval si hrůzu a zoufalství – jen proto, že okolní černě neustále jako vytrvalé dunění bubnu narušoval ojedinělý okamžik: chvíle plná křiku, krve a ledového vichru. V té místnosti z rudého mramoru a skla byli lidé, jež miloval; žena, která přišla o hlavu...

Přišla o ni, jako by ta poprava byla její vina.

Krásná žena s rukama něžnými jako hrdličky. Nebyla to její vina, i když si nevybavoval její jméno. Byla to vina muže na skleněném trůnu, na jehož příkaz strážcův meč protal ženiny svaly a kosti.

V temnotě nebylo nic od chvíle, kdy její hlava dopadla s tlumeným úderem na zem. Nebylo tam nic, jen ten výjev opakující se zas a znovu, stále dokola – a ta věc obcházející poblíž, která čekala, až se zlomí, vzdá se a vpustí ji dál. Princ.

Nepamatoval si, jestli je princem ta věc, nebo zda jím kdy si býval on sám. To těžko. Princ by nedovolil, aby té ženě usekli hlavu. Princ by to ostří zadržel. Princ by ji zachránil.

Ale on ji nezachránil a věděl, že ani jeho nepřijde nikdo zachránit.

Za stíny byl stále skutečný svět. Muž, jenž nařídil vraždu té půvabné ženy, ho nutil se v něm pohybovat. A když to dělal, nikdo si nevšiml, že se z něj bezmála stala loutka zoufale se snažící mluvit a jednat nezávisle na okovech, které mu svíraly mysl. Nenáviděl je za to, že to nepostřehli. To byla jedna z emocí, které dosud znal.

Neměla jsem tě milovat. To řekla ta žena – a pak zemřela. Neměla ho milovat a on se neměl opovážit milovat ji. Zasloužil si tu temnotu, a až neviditelná hranice padne a ta číhající věc se na něj vrhne, pronikne do něj a naplní ho... bude to spravedlivý trest.

A tak zůstával spoutaný nocí a sledoval koloběh křiku, krve a dopadu těla na kámen. Věděl, že by proti tomu měl bojovat. Věděl, že *bojoval* v těch posledních vteřinách, než mu hrdlo sevřel nákrčník z černého kamene.

Jenže v temnotě vyčkávala jakási věc a on v sobě nedokázal najít sílu k tomu, aby s ní vydržel déle bojovat.

⇨ 2 ⇨

Aelin Ashryver Galathynius, dědička ohně, oblíbenkyně Maly, nositelky světla, a právoplatná královna Terrasenu se opřela o dubový pult a ostražitě naslouchala zvukům nálevny. Rozeznávala bujaré výkřiky, steny a oplzlé prozpěvování. Ačkoli podzemní doupe hříchu známé jako Krypty v uplynulých letech prošlo rukama – a podle vzhledu by jeden řekl, že také zaživačím traktem – několika majitelů, zůstávalo stále stejné – nepříjemně horké, páchnoucí zvětralým pivem a nemytými těly a nacpané k prasknutí spodinou a profesionálními zločinci.

Nejeden mladý šlechtic nebo kupecký synek, který si to nakráčel po schodišti do útrob Krypt, už nikdy znovu nespatrił sluneční světlo. Někdy proto, že se svým zlatem a stříbrem holedbal před nesprávnou osobou, jindy proto, že byl dost ješitný nebo opilý na to, aby ho napadlo, že by mohl skočit do zápasiště a vyjít ven v jednom kuse. Jindy se chovali hrubě k některé z prodejních žen ve výklencích lemujících rozlehlou místnost a na vlastní kůži se přesvědčili, kterých lidí si majitelé Krypt skutečně cení.

Aelin upíjela z korbele piva, který k ní zpocený hostinský před chvilkou přisunul. Pivo bylo vodnaté a laciné, ale aspoň bylo studené. Přes zápach špinavých těl k ní dolehla vůně pečeného masa a česneku. Zakručelo jí v břiše, ale nebyla natolik hloupá, aby si objednala jídlo. Zprvė maso obvykle pocházelo z krys z uličky o poschodí výš a zadruhé majetnější zákazníci obvykle zjistili, že je okořeněné něčím, po čem se ve zmíněné uličce probouzeli s prázdnými kapsami. Pokud se ovšem vůbec probudili.

Oděv měla špinavý, avšak dost pěkný na to, aby padla do oka některému ze zlodějů. Proto pivo nejdříve podrobila pečlivému zkoumání. Přičichla k němu a upila doušek, než usoudila, že je v pořádku. Dříve či později – raději však dříve – se bude muset poohlédnout po nějakém jídle, ale teprve až v Kryptách zjistí, co potřebuje: Co se u všech ďasů ve Zlomuvalu stalo v měsících, kdy byla pryč.

A se kterým zákazníkem se chtěl Arobynn Hamel tak moc sejit, že riskoval schůzku zde – zvlášť když městem jako smečka vlků obcházeli brutální strážci v černých uniformách.

Během zmatku při příplutí do přístavu se jí kolem jedné takové hlídky podařilo proklouznout, ale ještě si stihla všimnout onyxového wyverna vyšitého na jejich uniformách. Černá na černé – třeba už krále Adarlanu unavovalo předstírat, že je cokoliv jiného než hrozba, a vydal královský dekret, kterým zavrhl tradiční purpurovou a zlatou barvu své říše. Černá symbolizovala smrt, dva klíče Sudby v jeho držení i démony z rodu valgů, z nichž chtěl vytvořit nezastavitelné vojsko.

Aelin přejel mráz po zádech a hodila do sebe zbytek piva. Když korbelt položila, její kaštanové vlasy se pohnuly a zachytily světlo kovaných lustrů.

Z přístavu se spěšně odebrala na Stínový trh na břehu řeky, kde mohl každý najít, po čem jeho srdce prahlo, ať šlo o vzácné, pašované nebo to nejobyčejnější zboží, a zakoupila si kostku barvy na vlasy. Přidala obchodnici stříbrňák za to, že ji nechá použít místnůstku vzadu v krámě, aby si obarvila vlasy, které měla stále dost krátké, takže jí sahaly kousek pod klíční kosti. I kdyby ji strážci dohlížející na přístav zahlédli, stejně budou pátrat po zlatovlasé dívce. *Všichni* budou pátrat po zlatovlasé dívce, jakmile za pár týdnů dorazí zpráva, že králova bojovnice nesplnila úkol – že nevyvraždila wendlynskou královskou rodinu a neuloupila jejich plány námořní obrany.

Před měsíci poslala varování králi a královně Eyllwe a věděla, že podniknou příslušná opatření. Než však bude moci provést první kroky svého plánu, jedna osoba zůstávala v ohrože-

ní – ona osoba, jež by mohla vysvětlit, proč v přístavišti hlídkují nové strážce, i to, proč bylo město znatelně tišší a napjatější. Přímo podezřele klidné.

Jestli se mohla někde doslechnout o kapitánovi strážce a o tom, zda je v bezpečí, bylo to tady. Chtělo to jen zachytit správný rozhovor nebo usednout ke karetnímu stolu se správnými spoluhráči. Štěstí jí přálo. Zahlédla Terna – jednoho z Arobynnových nejoblíbenějších vrahů – jak si na Stínovém trhu kupuje nejnovější dávku svého oblíbeného jedu.

Sledovala ho až sem a dorazila právě včas na to, aby odhalila několik dalších Arobynnových zabijáků, kteří se v nálevně sešli. Neměli to ve zvyku – pokud nebyl přítomný jejich mistr. Obvykle se tu scházeli, když měl Arobynn schůzku s někým opravdu důležitým. Nebo nebezpečným.

Poté co Tern a ostatní proklouzli do Krypt, počkala chvíli na ulici skrytá ve stínech, aby zjistila, jestli Arobynn dorazí, ale bezvýsledně. Tudíž už musel být v nálevně.

Vydala se dovnitř za zády skupinky podnapilých kupeckých synů a zakrátko odhalila, kde Arobynn jedná se svým zákazníkem. Ze všech sil se snažila zůstat neviditelná a nenápadná, zatímco vyčkávala u pultu a všechno pozorovala.

V kápi a tmavém oblečení sem natolik zapadala, že k sobě nepřitahovala přílišnou pozornost. Říkala si, že jestli se najde hlupák, který by se ji pokusil obrát, bude jen spravedlivé mu to splatit i s úroky. Přece jen jí docházely peníze.

Dlouze si povzddechla. Kdyby ji tak viděli její poddaní: Aelin jako nájemná vražedkyně a kapsářka. Její rodiče a strýc se nejspíš obraceli v hrobecch.

I tak ale některé věci stály za to. Aelin kývla prstem v rukavici na holohlavého hostinského, ať jí natočí další korběl.

„Být tebou, tak to nepřeháním, děvče,“ ucedil posměšně hlas vedle ní.

Po očku se podívala na muže středního vzrůstu, který vklouzl vedle ní. Kdyby ho nepoznala podle tváře, která byla odzbrojujícím způsobem obyčejná, jednoznačně by jí napověděla mu-

žova stará šavle. Brunátná kůže, pichlavé oči a husté obočí – to vše tvořilo nenápadnou masku skrývající krvežíznivého zabijáka.

Aelin se opřela lokty o pult a zkřížila kotníky. „Zdravím Tern.“ Tern byl Arobynnovým pobočníkem – nebo jím alespoň byl před dvěma roky. Zákeřný, vypočítavý hajzlík, který se mohl samou ochotou přetrhout, když šlo o to, aby za jeho pána někdo odvedl špinavou práci. „Říkala jsem si, že je jen otázkou času, než mě vyčmchá jeden z Arobynnových psů.“

Tern se opřel o pult a vrhl na ni nebezpečně zářivý úsměv. „Pokud si dobře vzpomínám, vždycky jsi byla jeho oblíbenou čubkou.“

Uchechtla se a otočila se k němu čelem. Byli téměř stejně vysocí – a Tern se díky štíhlé stavbě těla dokázal znepokojivě snadno dostat do většiny dobře strážných míst. Hostinský si Terna všiml a raději se od nich držel dál.

Tern kývl hlavou směrem ke stínům v zadní části klenutého sklepení. „Poslední výklenek. Zrovna uzavírá jednání se zákazníkem.“

Zatěkala pohledem k místu, kam ukázal. Obě strany Krypt lemovaly výklenky, které se hemžily děvkami a před očima davu je jen tak tak zakrývaly závěsy. Její oči přelétly svíjející se těla, vyhublé tváře žen s prázdnými pohledy, které čekaly, až si v této prohnité díře budou moct vydělat na živobytí, a muže, kteří sledovali jejich pohyb od nejbližších stolů – strážce, okounějící zvrhlíky a pasáky. Ale vzhledu u zdi sousedící s výklenky bylo několik dřevěných zástěn.

Právě ty od svého příchodu nenápadně pozorovala.

A nejdál mimo dosah světla zachytila lesk nablýskaných kožených bot natažených pod stolem. Naproti nim spočíval na podlaze druhý pár bot, ošoupaných a zablácených. Zdálo se, že zákazník je připravený vzít vmžiku do zaječích. Nebo se, pokud byl skutečně hloupý, vrhnout do boje.

Každopádně nebyl dost prozíravý na to, aby svého osobního strážce nechal stát v nějakém nenápadném zákoutí, a všem slí-

dílům tak při pohledu na něj bylo jasné, že se za poslední zástěnou děje něco důležitého.

Zákazníkův ochránce – po zuby ozbrojená štíhlá mladá žena s kápí staženou do čela – se opíral o nedaleký dřevěný sloup. Hladké, po ramena dlouhé tmavé vlasy se jí ve světle leskly, když se bedlivě rozhlížela po nalévárně. Držela se příliš ztuhle na to, aby ji bylo možné považovat za běžného návštěvníka. Neměla na sobě žádnou uniformu, ani barvy či erb svého pána. Aelin to nepřekvapovalo vzhledem k tomu, že zákazníkovi záleželo na utajení.

Zákazník se nejspíš domníval, že je bezpečnější sejít se zde vzhledem k tomu, že se podobná setkání obvykle odehrávala v Tvrzi vrahů nebo v některé z pochybných hospod, které patřily Arobynnovi. Nemohl tušit, že Král vrahů měl také značný podíl v Kryptách a na jediné kývnutí Aelinina bývalého mistra by se železné dveře uzamkly – a zákazník a jeho strážkyně by odtud už nikdy neodešli.

Stále však zůstávala otázka, proč Arobynn souhlasil se schůzkou v Kryptách.

Aelin nemohla dělat nic jiného než nadále upírat pohled přes síň k muži, který jí v tolika ohledech rozvrátil život.

Žaludek se jí stáhl úzkostí, přesto se ale dokázala na Terna usmát. „Věděla jsem, že vás drží na krátkém vodítku.“

Odstrčila se od pultu, a než vrah stihl cokoli dodat, vklouzla do davu. Cítila Ternův upřený pohled přímo mezi lopatkami a nepochybovala, že by jí tam s radostí zarazil šavli.

Ani se neobtěžovala ohlédnout a předvedla mu přes rameno vulgární gesto.

Smršť kleteb, kterou za ní vyštěkl, byla daleko lepší než košilátá hudba, kterou vyhrávali na protějším konci síně.

Jak kráče, všímala si všech tváří, každého stolu a flamen-drů, zločinců a obsluhy kolem nich. Zákazníková osobní strážkyně ji nyní pozorovala a její ruka navlečená v rukavici sklouzla k obyčejnému meči zavěšenému u boku.

Ne, že by se tě to týkalo, ale hezký pokus.

Aelin pocítila nutkání povýšeně se na ženu usmát. Možná by to dokonce udělala, kdyby se nesoustředila na Krále vrahů. Na to, co ji očekávalo za zástěnou.

Byla však připravená – nejlépe, jak mohla být. Plánovala to dost dlouho.

Aelin si dopřála den odpočinku, kdy se smutkem vzpomínala na Rowana. Když ji teď k princům víl – a jeho k ní – poutala krevní přísaha, jeho nepřítomnost byla jako bolest, kterou člověk cítí ve ztraceném údu. Nemohla ten žal pustit z hlavy navzdory tomu, kolik měla práce. I když stesk po jejím *carranam* ničemu neposloužil a Rowan by ji za takové rozptylování jen nakopal do zadnice.

Druhý den poté, co se rozloučili, nabídla kapitánovi loď stříbrňák výměnou za pero a stoh papírů. Pak se zamkla ve stísněné soukromé kajutě a dala se do psaní.

Ve městě byli dva muži odpovědní za to, že zničili její život a životy lidí, jež milovala. Neopustí Zlomuval, dokud oba nepohrbí.

Plnila stránku po stránce poznámkami a nápady, dokud nevytvořila seznam jmen, míst a cílů. Zapamatovala si každý krok svého plánu a potom listy spálila mocí, jež jí žhnula v žilách, až i z posledního útržku zbyl jen popel nesoucí se z okna kajuty nad širý oceán pohroužený v noční tmě.

Přes všechny přípravy to pro ni byl i tak šok, když o týden později loď proplula nedaleko od pobřeží kolem neviditelného milníku a její magie zmizela. Veškerý oheň, který se po všechny ty měsíce učila opatrně ovládnout, se vytratil, jako by nikdy neexistoval. V žilách jí nezbyl ani ohořelý uhlík. Byl to nový druh prázdnoty – odlišný od propasti, již v ní zanechala Rowanova nepřítomnost.

Uvázla v lidské kůži se schoulila na lůžko a rozvzpomínala se, jak dýchat, myslet a pohybovat svým zpropadeným tělem bez nesmrtelné gracie, na kterou si tak snadno přivykla. Byla naničovatým bláznem, když tyto dary začala používat jako berličku. To, že jí byly vyrvány, ji zastihlo nepřipravenou. *Za tohle* by jí

Rowan rozhodně nakopal zadek – jakmile by se sám vzpamatoval. Už jen při tom pomýšlení byla ráda, že ho požádala, aby zůstal ve Wendlynu.

Vdechovala pach mořské vody a dřeva a připomínala si, že byla vycvičená, aby dokázala zabít holýma rukama, dlouho před tím, než se naučila spalovat kosti magickým ohněm. K tomu, aby zničila své nepřátele, nepotřebovala žádnou zvláštní sílu, rychlost a hbitost vílí podoby.

Nyní ji od muže odpovědného za její první krutý výcvik – muže, který byl jejím zachráncem a trýznitelem, ale nikdy se neprohlásil za jejího otce, bratra nebo milence – dělilo několik kroků. Stále hovořil se svým převzácným zákazníkem.

Aelin přemohla napětí, jež by jí mohlo ochromit ruce a nohy, a s kočičí lehkostí překonala posledních dvacet stop, které ji dělily od bývalého mistra.

V tu chvíli Arobynnův zákazník vstal, ucedil cosi ke Králi vrahů a zlostně zamířil ke své ochránkyni.

Byl zahalený v kápi, ovšem Aelin ho přesto poznala podle způsobu, jakým se pohyboval. Poznala linii jeho brady, již zahlédla ve stínech látky, i to, jak se jeho levačka letmo dotýkala pochvy meče.

U boku mu však nevisel meč s rukojetí ve tvaru orla.

Také na sobě neměl černou uniformu – pouze hnědé nevýrazné oblečení potřísněné špínou a krví.

Než Arobynnův zákazník stihl udělat dva kroky, popadla prázdnou židli a přitáhla ji ke stolu skupinky karbaníků. Sedla si a soustředila se jen na to, aby dýchala a naslouchala, ať se na ni trojice mužů u stolku mračila, jak chtěla.

Nevšímalá si jich.

Koutkem oka zahlédla, jak strážkyně kývla jejím směrem.

„Rozdej mi karty,“ zamumlala Aelin k muži sedícímu vedle ní. „Dělej.“

„Jsme uprostřed hry.“

„Tak v dalším kole,“ odpověděla. Uvolněně se posadila a svěsila ramena, když se na ni Chaol Westfall ohlédl.

3

Takže Chaol byl Arobynnovým zákazníkem.

Nebo od jejího někdejšího mistra něco tak nutně potřeboval, že se s ním odvážil setkat zde.

Co se *ksakru* stalo, když byla pryč?

Sledovala karty pleskající o stůl ulepený od piva, zatímco se jí do zad upíraly kapitánovy oči. Přála by si vidět jeho tvář, zahlédnout v šeru pod kápí aspoň její část. Přestože měl oděv potřísněný krví, nekráčel jako někdo, kdo utrpěl zranění.

Smyčka, která jí měsíce svírala srdce, se pomalu uvolnila.

Byl živý. Odkud se však vzala ta krev?

Musel usoudit, že pro něj nepředstavuje hrozbu, neboť pouze pokynul své společníci a společně se vydali k výčepu – ne, ke schodům za ním. Jeho krok byl pevný a nenucený, ovšem žena po jeho boku byla příliš napjatá na to, aby působila lhostejně. Naštěstí pro ně jejich odchodu nikdo nevěnoval sebelepší pozornost a ani kapitán se už znovu nepodíval jejím směrem.

Zareagovala dost rychle, takže ji pravděpodobně neodhalil. To bylo dobře. I když ona by ho poznala, ať by se pohyboval, nebo stál jako socha, ať už by se halil pláštěm, nebo ne.

Chaol vyšel bez ohlednutí po schodech nahoru, zato jeho společnice ji nespouštěla z očí. Kdo to u všech *ďasů* byl? V době, kdy opustila Zlomuval, v palácové strážii žádné ženy nesloužily a Aelin si byla dost jistá, že král z nějakého směšného důvodu zapověděl, aby se o takovou pozici vůbec ucházely.

To, že spařila Chaola, na jejích plánech nic neměnilo – prozatím.

Sevřela ruku v pěst a náhle si uvědomila, jak jí na pravé ruce schází prsten. Najednou jí ten prst připadal podivně obnažený.

Přistála před ní karta. „Můžeš se přidat za tři stříbrňáky,“ sdělil jí plešatý potetovaný muž vedle ní, když rozdával karty, a pokývl k pečlivě srovnané hromádce mincí ve středu stolu.

Setkal se s Arobynnem. Nikdy by Chaola nepovažovala za hlupáka, ale něco takového... Aelin se zvedla ze židle a snažila se potlačit hněv, který jí začínal vřít v žilách. „Jsem na mizině,“ řekla. „Užijte si hru.“

Dveře na vrcholu kamenných schodů se už zavřely a Chaol a jeho společnice se vytratili.

Potřebovala chvíli, aby z tváře smazala veškeré stopy emocí až na mírné pobavení.

Byla jistá možnost, že Arobynn setkání naplánoval tak, aby proběhlo současně s jejím příchodem. Nejspíš Terna poslal na Stínový trh, aby upoutal její pozornost a přivedl ji sem. Možná věděl, co má kapitán za lubem a na čí straně teď mladý šlechtic stojí. Co když ji sem přilákal, aby se jí dostal pod kůži a trochu jí otrásl?

Arobynn jí odpovědi rozhodně nedá zadarmo, ale byla to chytřejší volba než vyběhnout za Chaolem do noci, i když ji napjaté svaly ponoukaly, ať to udělá. Měsíce – uběhlo jich tolik od chvíle, kdy ho viděla naposledy, když opouštěla Adarlan, zložená a prázdná.

To však bylo minulostí.

Aelin si to hrdě nakráčela k zástěně. Pak se před ní zastavila a založila ruce na hrudi, když spatřila Arobynna Hamela, Krále vrahů a svého bývalého pána. Usmíval se na ni.

Arobynn poklidně uveleбенý ve stínech za dřevěnou zástěnou se skleničkou vína na stole vypadal úplně stejně, jako když ho viděla naposledy. Jeho tvář měla elegantní rysy vznešeného muže,

hedvábné kaštanové vlasy mu spadaly k ramenům a prvotřídně ušitou tmavomodrou halenu měl navrchu rozvázanou s hranou ledabylostí, takže odhalovala jeho svalnatou hrud. Neměl na ní náhrdelník ani řetěz. Mohutnými zády spočíval na opěradle lavice a jeho opálené prsty poseté jizvami ťukaly do rytmu hudby v nálevně.

„Zdravím tě, má milá,“ pronesl sladce a stříbřité oči mu zářily dokonce i v okolním šeru.

Neměl u sebe žádnou zbraň kromě nádherného rapíru u boku s bohatě zdobeným, proplétaným košem připomínajícím větrný vír zachycený ve zlatě. Jediný okázalý projev bohatství, kterým se Arobynn mohl rovnat králům a císařovnám.

Aelin vklouzla na lavici proti němu. Příliš dobře si uvědomovala, že dřevo je dosud zahřáté Chaolovým tělem. Její dýky se jí s každým pohybem přitiskly na kůži. Zlatobřít ji tížil u boku. Obrovský rubín zasazený v jeho jílcí skryvala pod pláštěm – v tak sevřeném prostoru by jí legendární meč byl zcela k ničemu. To byl nepochybně důvod, proč si Arobynn k setkání vybral prostor za zástěnou.

„Skoro ses nezměnil,“ poznamenala, když se opřela o tvrdou lavici a stáhla si kápi. „Zlomuval ti vyložení prospívá.“

Byla to pravda. Arobynn navzdory blížící se čtyřicítce zůstal pohledným mužem, stejně klidným a vyrovnaným, jako byl v Tvrzi vrahů v tom sledu temných dnů po Samově smrti.

Za to, co se tehdy událo, jí krutě zaplatí.

Arobynn si ji prohlédl od hlavy po špičky bot – záměrně pomalým zkoumavým pohledem. „Myslím, že upřednostňuji tvou přírodní barvu vlasů.“

„Jistota je jistota,“ odvětila, přehodila jednu nohu přes druhou a prohlédla si ho stejně bedlivě jako on ji. Nezachytila jediný náznak toho, že by u sebe měl Orynthský amulet, královské dědictví, které jí ukradl, když ji našel polomrtvou na březích Florine. Nechal ji, aby si myslela, že se amulet, do něhož byl tajně vsazen třetí a poslední klíč Sudby, ztratil v řece. Po tisíc let její předkové ten amulet nosili, aniž by si uvědomovali jeho moc,

a on z jejich království – *jejího* království – vytvořil mocnou zemi: Prosperující a bezpečnou, ideál, jež napodobovaly dvory panovníků ve všech zemích. Přesto si nevybavovala, že by kdy Arobynn nosil kolem krku řetěz. Nejspíš amulet schovával někde v Tvrzi. „Nerada bych skončila zpátky v Endovieru.“

Stříbřité oči Krále vrahů zajiskřily a Aelin stálo značné úsilí, aby nevztáhla ruku pro dýku a vši silou ji po něm nevrhla.

Arobynn byl ovšem příliš důležitý na to, aby ho zabila na místě. Měla dost a dost času na to, aby si všechno promyslela – co chce udělat a jak to chce udělat. Byla by škoda skoncovat to tady a teď. Zvlášť když měl co dočinění s Chaolem.

Co když *to* byl důvod, proč ji sem přilákal? Aby ho zastihla s Chaolem... a zaváhala.

„Pravda,“ pronesl Arobynn. „Také bych si nepřál, aby tě tam znovu odveklí. Ačkoli musím uznat, že jsi za ty dva roky získala ještě větší kouzlo. Dospěla jsi v krásnou ženu.“ Naklonil hlavu na stranu a ona pochopila, co přijde, ještě než to vyslovil: „Nebo bych měl říct *královnu*?“

Uplynulo deset let od toho, co otevřeně hovořili o jejím původu nebo o titulu, od něhož jí Arobynn pomohl se oprostit, přičemž ji naučil ho nenávidět a mít z něj strach. Někdy se o něm zmiňoval v kradmých narážkách. Obvykle šlo o výhrůžku, pomocí níž chtěl Aelin k sobě připoutat. Nikdy však nevyřkl její pravé jméno – ani když ji našel na tom zledovatělém říčním břehu a odnesl ji do svého domu plného zabijáků.

„Proč myslíš, že by mě měly tvé hrátky se slovy zajímat?“ prohodila nevzrušeně.

Arobynn pokrčil širokými rameny. „Člověk sice nemůže příliš věřit povídačkám, ale před měsícem dorazila z Wendlynu zpráva. Jistá dávno ztracená královna prý předvedla útočící adarlan-ské legii nezapomenutelnou podívanou. Pokud se nemýlím, titul, kterým ji naši vážení přátelé v říši nazývají, zní, Oheň dštící královská mrcha.“

Pokud měla být upřímná, připadalo jí to skoro směšné – dokonce lichotivé. Věděla, že se rozkřikne, jak naložila s generálem

Narrokem a třemi dalšími princí valgů, kteří se jako choroba zmocnili lidských těl. Jen si nepředstavovala, že se to tak rychle rozkřikne. „Lidé dnes uvěří čemukoli.“

„Pravda,“ řekl Arobynn. Na opačném konci Krypt zaburácel rozvášněný dav na bojovníky máchající proti sobě pěstmi. Král vrahů se s lehkým pousmáním ohlédl jejich směrem.

Uběhly téměř dva roky ode dne, kdy stála v podobném davu a přihlížela, jak Sam zápolí s bojovníky, kteří byli hluboce pod jeho úroveň, a dělá všechno pro to, aby nashromáždil dost peněz a mohl je dostat ze Zlomuvalu, pryč od Arobynna. O pár dní později skončila ve vězeňském voze mířícím do Endovie-ru, ale Sam...

Nikdy nezjistila, kde Sama pochovali poté, co ho Rourke Farran – pobočník Ioana Jaynea, pána zlomuvalského podsvětí – mučil a zabil. Jaynea zabila osobně dýkou vrženou do jeho odulé tváře. A pokud šlo o Farrana... Posléze se dozvěděla, že Farrana zavraždil Arobynnův osobní strážce Wesley, aby mu splatil to, čeho se na Samovi dopustili. Ale nebyla to její starost, i když Arobynn zabil Wesleyho, aby napravil pošramocený vztah mezi cechem vrahů a novým pánem podsvětí. To byl další dluh, který bylo třeba splatit.

Uměla čekat, uměla být trpělivá. Teď prostě jen nadhodila: „Takže ty teď domlouváš obchody tady? Co se stalo s Tvrzí?“

„Někteří zákazníci,“ odvětil nenuceně Arobynn, „upřednostňují schůzky na veřejnosti. Tvrz jistě lidi znervózňuje.“

„Tvůj zákazník musí být v naší hře nováčkem, když nepožadoval soukromou místnost.“

„Nevěřil mi ani v tomto ohledu. Byl přesvědčený, že v hlavní síni bude ve větším bezpečí.“

„V tom případě o Kryptách zhola nic neví.“ Podle toho, co věděla, tu Chaol nikdy předtím nebyl. Obvykle se před ním vyhýbala zmínce o době, kterou v této odporné špeluňce strávila. Stejně jako se před ním dokázala vyhnout spoustě dalších témat.

„Proč se mě na něj nezeptáš přímo?“

Aelin zachovávala nezúčastněný, lhostejný výraz. „Tvoji zázkačníci mě nijak zvlášť nezajímají. Pověz mi o něm, nebo si to nech pro sebe.“

Arobynn opět pokrčil rameny. Bylo to elegantní, nedbalé gesto. Takže si chtěl hrát. Měl informaci, kterou proti ní mohl využít a mohl ji před ní zatajovat, dokud z ní nebude mít užitek. Bylo jedno, zda šlo o cennou informaci či nikoli. Miloval tajnůstkářství a moc, kterou mu skýtal.

Povzdechl si. „Je toho tolik, na co se tě chci zeptat – co bych se rád dozvěděl.“

„Překvapuje mě, že jsi ochotný připustit, že nejsi vševědoucí.“

Opřel se tělem o zadní část zástěny a rudé vlasy se mu zalaskaly jako čerstvá krev. Předpokládala, že do Krypt vložil dostatečný obnos, aby se nemusel obtěžovat skrývat tu svou tvář. Nikdo – dokonce ani král Adarlanu – by nebyl takový hlupák, aby po něm šel.

„Od toho, co jsi odjela, je všechno jedna velká bída,“ řekl Arobynn tiše.

Od toho, co odjela. Jako by se do Endovieru vydala dobrovolně; jako by za to nebyl odpovědný; jako by si odskočila za odpočinkem a zábavou. Aelin však Krále vrahů znala příliš dobře. Stále si ji otukával, přestože ji sem vlákal. Skvělé.

Přelétl pohledem po výrazné jizvě, jež se jí táhla přes dlaň jako doklad přísahy, kterou složila Nehemii, že osvobodí Eyllwe, a s nesouhlasným mlasknutím dodal: „Srdce mi krvácí, když na tvé kůži vidím tolik nových jizev.“

„Mně se celkem líbí.“ To byla pravda.

Arobynn si poposedl na lavici – stejně jako za všemi jeho pohyby se i za tímto skrýval jistý záměr – a světlo dopadlo na hlubokou jizvu, která se mu táhla od ucha ke klíční kosti.

„Já mám pro tuto také slabost,“ pravil s úsměvem temným jako půlnoc. To vysvětlovalo, proč ponechal límec rozhalený.

Arobynn mávl s nedbalou grácií rukou. „Dárek od Wesleyho.“

Ledabylá připomínka, čeho byl schopen a co dokázal přestát. Wesley byl jedním z nejlepších bojovníků, které kdy potkala.

Pokud nepřežil souboj s Arobynnem on, pak byla jen hrst těch, kterým by se to podařilo.

„Nejdřív Sam,“ řekla, „pak já a po mně Wesley. Stal se z tebe tyran. Zůstala kromě tvého drahého Terna v Tvrzi vrahů živá duše, nebo jsi odstranil každého, kdo se tě nějak dotknul?“ Ohlédla se po Ternovi, který se zdržoval u výčepu, a potom po dvojici vrahů usazených u stolů na protější straně místnosti, kteří se snažili předstírat, že nesledují každý její pohyb. „Přinejmenším Harding a Mullin jsou také ještě naživu. Ale ti uměli tak dobře lézt do zadku, že si moc nedovedu představit, že by ses přiměl je pozabíjet.“

Arobynn se tiše zasmál. „A já si myslel, jak si moji muži nevedou dobře, pokud jde o splynutí s davem.“ Upil vína a pokračoval: „Co kdyby ses vrátila domů a naučila je pár triků?“

Domů. Další zkouška, další hra. „Víš, že tvým pucflekům vždycky ráda ušetřím lekci, ale po dobu, co se zdržím, mám nocleh přichystaný jinde.“

„O jak dlouhé návštěvě je řeč?“

„O tak dlouhé, jak bude nutné.“ K tomu, aby ho zničila a získala, co potřebuje.

„Nu, to rád slyším,“ odpověděl Král vrahů a dal si další doušek vína. Nepochybně z lahve přinesené jen pro něj. Arobynn by se za celou planoucí říši temného boha nenapil té vodou zředěné krysí krve, kterou rozlévali u výčepu. „Vzhledem k tomu, co se stalo, se budeš muset zdržet přinejmenším pár týdnů.“

Místo krve cítila v žilách proud ledu. Věnovala Arobynnovi znuděný úsměv, zatímco se v duchu začala modlit k Male a Deanně, božským sestrám, které ji tolik let ochraňovaly.

„Jistě *víš*, co se stalo,“ dodal Arobynn a zavířil vínem ve sklence.

Parchant – ten parchant ji nutil přiznat, že o tom nemá ponětí. „Vysvětluje to, proč mají královští strážci ty úchvatné nové uniformy?“ *Ať s tím nemá nic společného Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo...*

„Ach, to ne. Ti muži jsou pouze novým zpestřením našeho

města. Mé žáky nesmírně baví je trápit.“ Dopil víno. „Vsadím však hezkou sumičku na to, že králova nová stráž byla u toho, když se to semlelo.“

Ovládla ruce, aby se jí nezačaly trást navzdory panice, která ji okrádala o poslední zbytky zdravého rozumu.

„Nikdo spolehlivě neví, co se ten den ve skleněném hradě odehrálo,“ spustil Arobynn.

Po tom všem, co přestála, po tom, čím se ve Wendlynu stala, se vrátila, aby zjistila... Přála si, aby tu s ní byl Rowan. Přála si cítit vůni borovic a sněhu, jež ho provázela, a vědět, že ať jí Arobynn přinese jakoukoli zprávu, ať ji to zlomí, jak chce, vílí válečník bude po jejím boku, aby jí pomohl poskládat její roztržštěné srdce znovu dohromady.

Jenomže Rowan byl daleko za oceánem a ona se modlila, aby se nikdy ani na sto mil nepřiblížil ke Králi vrahů.

„Proč nejdeš rovnou k věci?“ vybědla ho. „Chtěla bych se dnes pár hodin vyspat.“ V tom nelhala. S každým nádechem jí vyčerpáním těžkly všechny kosti v těle.

„Měl jsem za to,“ řekl Arobynn, „že bys to vzhledem ke svým *schopnostem* a k tomu, jak jste si vy dva byli blízcí, mohla nějak vycítit. Nebo se o tom alespoň doslechnout, když uvážím, z čeho je obviněn.“

Ten zmetek si užíval každou vteřinu. Jestli byl Dorian mrtvý nebo raněný...

„Tvůj bratranec Aedion byl uvězněn jako zrádce – za to, že se spíkl se zlomuvalskými povstalci s cílem zbavit se krále a dosadit tě na trůn.“

Svět se zastavil.

Zastavil a znovu se roztočil, jen aby se zastavil znovu.

„Ovšem,“ pokračoval Arobynn, „zdá se, že jsi o tom jeho malém spiknutí neměla tušení, a já se tudíž musím ptát, jestli král pouze hledal záminku, kterou by jistou oheň dštící královskou mrchu přilákal zpět k těmto břehům. Aedionova poprava se bude konat za tři dny a bude hlavním bodem oslav princových narozenin. Ukázková *past*, nemyslíš? Kdybych do toho měl

co mluvit, jednal bych diskrétněji, ale nemůžeš králi vyčítat, že chce vyslat jasný signál.“

Aedion. Zkrotila vír myšlenek, který jí zastřel mysl, zahnal je stranou a soustředila se na vraha před sebou. Pověděl jí o Aedionovi z nějakého zpropadeně dobrého důvodu.

„Proč mě vlastně varuješ?“ zajímala se. Král zajal Aediona a její bratranec měl skončit na popravišti – a přitom měl posloužit jako lékař. Veškeré její plány byly v troskách.

Ne – stále je mohla dotáhnout do konce. Stále mohla vykonat, co bylo třeba. Jenže Aedion... Aedion měl přednost. I kdyby ji měl později nenávidět, dokonce jí plivnout do obličeje a nazvat ji zrádkyní, děvkou a prolhanou vražedkyní. I kdyby jí měl zalívat, co spáchala a čím se stala, zachrání ho.

„Ber tu informaci jako laskavost,“ dodal Arobynn a vstal z lavice. „Jako projev důvěry.“

Vsadila by se, že je za tím něco víc, a možná se to týká jistého kapitána, jehož teplo stále cítila pod sebou na dřevěné lavici.

Také se zvedla a vyklouzla zpoza zástěny do síně. Uvědomovala si, že je pozoruje více špehů než jen Arobynnovi nohsledi. Viděli, jak přišla, usadila se u pultu a potom zamířila ke stolu Krále vrahů. Ptala se, jestli o nich věděl i její starý mistr.

Arobynn se na ni jen usmál. Byl o hlavu vyšší než ona, a když k ní natáhl ruku, dovolila mu přejet jí klouby prstů po tváři. Ztvrdlá kůže na jeho prstech výmluvně dokládala, jak často se cvičí ve svém umění. „Nečekám, že mi budeš důvěřovat. Nečekám ani, že mě budeš milovat.“

Arobynn se jí svěřil, že k ní chová takovéto city, jen jedenkrát během těch pekelných dnů. Chystala se odejít se Samem a on ji navštívil v jejím bytě ve skladišti a naléhavě ji prosil, ať zůstane. Tvrdil, že ho její odchod rozhněval a že se ke všemu, co udělal, ke každému zvrácenému úkladu, uchýlil jen ve zlosti nad tím, že se odstěhovala z Tvrze. Nikdy nezjistila, co těmi dvěma slovy – *miluji tě* – chtěl vyjádřit, ale v následujících dnech měla důvod věřit, že šlo o další lež. Poté co ji Rourke Farran omámil a jeho

špinavé ruce osahaly každou píd' jejího těla. Potom co ji nechal hnít v tom sklepení.

Výraz v Arobynnových očích zjihl. „Chyběla jsi mi.“

Ustoupila před jeho dotekem. „Zvláštní, na podzim a v zimě, když jsem byla ve Zlomuvalu, ses se mnou jedenkrát nepokusil sejít.“

„Jak bych se mohl opovážit? Myslel jsem, že mě na místě zabiješ. Dnes večer se ke mně ale doneslo, že ses konečně vrátila, a já doufal, že se tvůj postoj změnil. Opušť mi, pokud mé metody, jak tě sem přivést byly... ne právě přímočaré.“

Další tah a protitah – přiznal, že postupoval určitým způsobem, ale pravý důvod, proč to udělal, neprozradil.

Aelin odpověděla: „Mám na práci lepší věci než se zajímat, jestli žiješ, nebo ne.“

„Jistě. Ovšem zajisté by tě velmi zajímalo, zda zemře tvůj milovaný Aedion.“ Srdce jí dunělo v hrudi jako zvon a ona s obavou čekala na jeho další slova. Arobynn ji nezlamal. „Dávám ti k dispozici své zdroje. Aedion je v královském žaláři, kde ho dnem i nocí střeží. Pokud budeš potřebovat pomoc nebo podporu, víš, kde mě najdeš.“

„Co za to?“

Arobynn si ji znovu bedlivě prohlédl a při tom pohledu, na hony vzdálenému bratrskému či otcovskému, ji zamrazilo hluboko v břiše. „Laskavost – jedinou laskavost.“ V hlavě jí začalo zvonit na poplach. To už by bylo lepší uzavřít dohodu s některým z princů valgů. „V mém městě se potulují nestvůry,“ řekl. „Nestvůry, které se oblékají do lidské podoby. Chci vědět, co jsou zač.“

Proplétala se bludištěm nití, které se v okamžiku mohly beznadějně zaplést.

Opatrně se zeptala: „Jak to myslíš?“

„Králova nová stráž má několik z nich mezi svými veliteli. Shromažďují lidi podezřelé z náklonnosti k magii – nebo ty, kteří jí kdysi vládli – a popravují je den co den za svítání a při západu slunce. Zdá se, že ta stvoření tím jen *prospívají*. Překvapuje mě, že ti uniklo, jak číhají v docích.“

„Pro mě jsou zrůdy všichni.“ Chaol ale nevypadal, ani nepůsobil jako oni. Aspoň v tom byla malá útěcha.

Arobynn vyčkával.

A ona stejně tak.

Ustoupila jako první. „Tohle je tedy ta laskavost? Mám ti říct, co vím?“ Nemělo smysl popírat, že zná pravdu – stejně jako se ho vyptávat, jak zjistil, že ji odhalila.

„Zčásti.“

Ironicky se zasmála. „Dvě laskavosti za cenu jedné? Typické.“

„Dvě strany jedné mince.“

Ostře se na něj podívala a pak řekla: „Král díky znalostem a jakési neznámé dávné moci, které se během let zmocnil, dokázal potlačit magii. Umí přitom vyvolávat prastaré demony, kteří ovládají lidská těla a rozšiřují řady jeho vojáků. K tomu, aby démonům umožnil proniknout do hostitelova těla, používá prsteny nebo nákrčníky z černého kamene. Zaměřuje se na ty, kteří magii v minulosti ovládali, protože se démoni mohou jejich nadání snadněji zachytit.“ Pravda, pravda, pravda – ovšem ne celá. Zamlčela znamení Sudby i klíče Sudby. Arobynn se o nich nesměl dozvědět. „Když jsem byla na hradě, potkala jsem pár mužů, které takto využil. Mužů, kteří z té moci těžili a získali na síle. A když jsem byla ve Wendlynu, postavila jsem se jednomu z jeho generálů, kterého se zmocnil nepředstavitelně mocný démon.“

„Narrok,“ pronesl zamyšleně Arobynn. Pokud ho to vyděsilo nebo šokovalo, na jeho tváři to nebylo nijak znát.

Aelin přikývla. „Pohlcejí život. Tito princové mohou člověku vysát duši přímo z těla a krmit se jí.“ Polkla a slova, jež jí klouzala na jazyku, byla prodchnutá strachem. „Nosí ti muži, které jsi viděl – ti velitelé – nákrčníky nebo prsteny?“ Chaolovy ruce byly bez ozdob.

„Jen prsteny,“ odpověděl Arobynn. „Je v tom rozdíl?“

„Myslím, že prince udrží jen nákrčník. Prsteny jsou pro nižší demony.“

„Jak se dají zabít?“

„Ohněm,“ odvětila. „Ty prince jsem zabila ohněm.“

„Ach tak. Hádám, že nešlo o běžný druh ohně.“

Přikývla.

„A pokud mají prsten?“

„Viděla jsem, jak byl jeden takový zabit, když mu prokláli srdce mečem.“ Chaol zabil Caina tak lehce. Byl to malá úleva, ale...

„U těch s nákrčníky může pomoci, když se jim setne hlava.“

„Lidé, kterým ta těla patřila – zemřou?“

Před očima se jí mihl Narrokův úpěnlivý, úlevný výraz. „Vypadá to tak.“

„Chci, abys jednoho chytla a dopravila ho do Tvrze vrahů.“

Nevěřicně na něj zírala. „V žádném případě. Proč?“

„Třeba bych se od něj dozvěděl něco užitečného.“

„Tak si ho chyt' sám,“ odsekla. „Řekni si o jinou laskavost.“

„Jsi jediná, kdo se těm stvořením postavil a přežil to.“ V jeho pohledu nezachytila náznak shovívavosti. „Při nejbližší příležitosti pro mě jednoho ulov – a já ti pomohu ve věci tvého bratrance.“

Čelit jednomu z valgů, byť nižšímu démonovi...

„Aedion má přednost,“ namítla. „Nejdřív zachráníme jeho a já pak nasadím krk a zkusím ti jednoho z těch démonů obstarat.“

Bohové jim pomáhajte, jestli Arobynn pochopí, že by mohl démona ovládat pomocí amuletu, který ukrýval.

„Zajisté,“ odtušil.

Uvědomovala si, že je to bláhové, ale nemohla si tu další otázku nechat pro sebe. „Co máš v úmyslu?“

„Toto je mé město,“ zavrnl. „A směr, kterým se ubírá, se mi nijak nezamlouvá. Škodí to mým investicím a mám po krk toho, jak ve dne v noci poslouchám skřeky hodujících vran.“

No, aspoň na něčem se shodli. „Vidím, že jsi obchodník až do morku kostí.“

Arobynn na ni dál upíral pohled milence. „Všechno má svou cenu.“ Něžnými hřejivými rty ji zlehka políbil na tvář. Potlačila znechucené zachvění, které proběhlo jejím tělem, a přiměla

se k němu naklonit, když přiblížil ústa k jejímu uchu a zašeptal: „Pověz, co mám udělat, abych všechno odčinil. Nařid' mi, abych se plazil po žhavém uhlí, abych spal na lůžku z hřebů, abych rozřezal vlastní maso. Řekni slovo a já to vykonám. Nech mě ale, abych o tebe pečoval jako kdysi, předtím... předtím, než mi šílenství otrávil srdce. Trestej mě, muč mě, znič mě, ale dovol mi, abych ti pomohl. Udělej pro mě tuto maličkost – a já ti položím k nohám celý svět.“

Vyschlo jí v ústech a odtáhla se dost daleko na to, aby se zadívala do jeho krásné aristokratické tváře a do očí lesknoucích se žalem a živočišnou dychtivostí, kterou téměř cítila na jazyku. Pokud Arobynn věděl o jejím vztahu s Chaolem a vyzval kapitána, aby sem přišel... Udělal to, aby získal informace, zkoušel ji nebo se nějakým zvráceným způsobem ujistil o své nadřazenosti? „Není nic...“

„Ne – počkej,“ přerušil ji a poodstoupil. „Zatím nic neříkej. Vyspi se na to. Ovšem co kdybys ještě předtím dnes v noci navštívila jihovýchodní část tunelů? Možná tam najdeš toho, koho hledáš.“ Zachovávala klidný – až znuděný – výraz, zatímco si jeho radu ukládala do paměti. Arobynn zamířil do zaplněné síně, kde pozorně vyčkávali tři vrazi, připravení zasáhnout. Tu se k ní však naposledy otočil. „Když ses za dva roky mohla tolik změnit, proč bych nemohl i já?“

S těmi slovy se pomalu vydal mezi stoly. Tern, Harding a Mullin se mu pověsili na paty – a Tern se jednou obrátil jejím směrem, aby jí oplatil vulgární gesto.

Aelin však sledovala pouze Krále vrahů, jehož elegantní kroky vyzařovaly moc a jehož vznešený šat ukrýval tělo bojovníka.

Lhář. Zkušný, prohnáný lhář.

V Kryptách bylo přítomno příliš mnoho očí na to, aby si promnula tvář, kde jí na kůži dosud zůstával přízračný letmý otisk Arobynnových rtů, nebo ucho, na němž stále cítila jeho horký dech.

Parchant. Stočila pohled zpět k zápasníkům na druhém konci síně, k prostitutkám těžce si vydělávajícím na chleba, k mu-

žům, kteří toto místo vlastnili a příliš dlouho těžili z krve, žalu a bolesti. Téměř jako by tam viděla Sama – skoro si ho dokázala představit, jak tam bojuje, mladý, silný a úchvatný.

Navlékla si rukavice. Než opustí Zlomuval a získá zpět svůj trůn, bude třeba splatit hromady dluhů. A začne okamžitě. Naštěstí byla ve vražedném rozpoložení.

Bylo jen otázkou času, než Arobynn vyloží své karty nebo než muži adarlanského krále najdou stopu, kterou pro ně pečlivě připravila v přístavišti. Někdo po ní půjde – už brzy, soudě podle výkřiků, jež zazněly zpoza kovových dveří na vrcholu schodů a které vystříдалo hluboké ticho. Aspoň tato část jejího plánu probíhala, jak měla. S Chaolem se vypořádá později.

Rukou v rukavici zvedla jeden z měďáků, které Arobynn ponechal na stole. Vyplázla jazyk na krutý, nelítostný profil krále vyražený na jedné straně – a pak na řvoucího wyverna zdobícího druhou stranu. Hlava, Arobynn ji opět zradil. Wyvern, byli to královi muži. Železné dveře nahoře znovu zaskřípaly a do síně vtrhl chladný noční vzduch.

S pousmáním cvrnkla palcem minci do vzduchu.

Měďák se stále točil, když se na vrcholu kamenných schodů objevili čtyři muži v černých uniformách ověšení hrůzu budícími zbraněmi. V okamžiku, kdy měďák zazvonil na stole s wyvernem lesknoucím se v matném světle, byla Aelin Galathynius připravená brodit se krví.

4

Aedion Ashryver věděl, že zemře – a to brzy.

Neobtěžoval se smlouvat s bohy. Beztak na jeho prosby nikdy neodpověděli.

V letech, kdy byl válečníkem a generálem, měl neustále na paměti, že tak či onak zahyne – pokud možno na bitevním poli způsobem, který by si vysloužil píseň nebo příběh, jenž by se dal vyprávět u ohně.

Teď ho ale čekal jiný konec.

Bud' bude popraven při jakési velkolepé slavnosti, kterou chystal král, aby z jeho smrti vytěžil, co se dá, nebo zahyne tady dole v zahnívajícím vlhké cele na nákazu, která pomalu, ale jistě šířila jeho tělo.

Začalo to drobnou rankou, kterou utřil v boji před třemi týdny, když ta krvelačná zrůda zavraždila Sorschu. To zranění na žebrech se mu podařilo skrýt před strážci, kteří ho prohlédli. Doufal, že buď vykrvácí, nebo se rána zanítí a zahubí ho dřív, než ho král bude moc použít proti Aelin.

Aelin. Jeho poprava měla být pastí, do níž ji polapí. Měla ji přesvědčit, aby riskovala a pokusila se ho zachránit. A on raději zemře, než aby něco takového dopustil.

Jen nečekal, že to bude tak ukrutně bolet.

Tajil horečku před strážci, kteří ho zahrnovali posměšky, a dvakrát denně mu nosili jídlo a vodu. Předstíral, že upadá do rozmrzelého mlčení a že se jim podařilo to klející zvíře vztekle přecházející sem tam zlomit. Byli to zbabělci, kteří se k němu

neodvážili příliš blízko. Nevšimli si, že se sice už nesnaží rozbít okovy, které mu dovolovaly vstát a ujít pár kroků, ale tím jeho vzdor neskončil. Uniklo jim, že už moc často nevstává s výjimkou chvil, kdy si musel odbýt tělesné potřeby, a toto ponížení pro něj nebylo ničím novým.

Aspoň že mu nenasadili jeden z těch nákrčníků, přestože jeden viděl vedle králova trůnu v tu noc, kdy šlo všechno k řas. Vsadil by pěknou kupu peněz, že ten nákrčník z kamene Sudby byl určený pro králova vlastního syna – a modlil se, aby princ zemřel, než by otci dovolil, aby mu nasadil obojek jako psovi.

Aedion se pohnul na plesnivém slamníku a kousl se do rtu, aby nevykřikl šíravou bolestí, která mu zachvátila žebra. Ta byla den za dnem horší. Příměs vílí krve v jeho žilách bylo to jediné, co ho ještě udržovalo naživu. Zoufale se ho snažila uzdravit, ale zanedlouho i nesmrtelná síla v jeho žilách podlehně nákaze.

Bude to taková úleva – tak požehnaná úleva vědět, že ho nevyužijí proti Aelin a že brzy spatří ty, které po všechny ty roky tajně uchovával ve svém zlomeném srdci.

Proto snášel každý záchvat horečky, každou vlnu nevolnosti a bolesti. Brzy – už brzy ho navštíví smrt.

Aedion jen doufal, že pro něj přijde dříve než Aelin.

Tu noc by klidně mohla skončit v kaluži krve *ona*. Aelin si to uvědomila, když se hnala křivolakými uličkami chudinské čtvrti a zastrkovala zkrvavené nože, aby za sebou nezanechávala stopu rudých kapek.

Díky měsícům, kdy s Rowanem pobíhala po Cambrijských horách, dokázala pravidelně dýchat a udržet si čistou hlavu. Usoudila, že poté, co se střetla s kožonoši, unikala prastarým stvůrám velkým jako menší chalupa a spálila na popel čtyři démonické prince, není skutečnost, že má v patách dvacet mužů, zdaleka tolik děsivá.

Přesto to byl obří, neodbytný trn v patě. Navíc takový, který by ji mohl dost dobře srazit na kolena. Po Chaolovi nebylo nikde ani vidu – mužům, kteří vtrhli do Krypt, ze rtů neunikl ani náznak jeho jména. Žádného z nich nepoznala, ale vyvolávali v ní nepříjemný *pocit*, jež cítila, když narazila na někoho z těch, kdo se dostali do kontaktu s kamenem Sudby nebo propadli jeho vlivu. Neměli na sobě nákrčníky ani prsteny, avšak cosi v jejich nitru bylo přesto prohnilé.

Alespoň že ji nezradil Arobynn – bylo ovšem velice *příhodné*, že odešel jen pár minut předtím, než královi noví strážci našli klikatící se stopu, kterou zanechala v přístavu. Možná to byla zkouška, aby se přesvědčil, zda její schopnosti stále odpovídaly jeho očekáváním, pro případ, že by přijala jeho skromnou nabídku. Když si prosekávala cestu ven skrz jedno tělo za druhým, musela se ptát, jestli Arobynn pochopil, že celý večer představo-

val zkoušku také pro něj a že ty muže přivedla přímo do Krypt. Říkala si, jak bude zuřit, až zjistí, co zbylo z nálevny, která pro něj byla zlatým dolem.

To místo plnilo rovněž truhlice lidí, kteří zabili Sama a vychutnávali si každý okamžik jeho utrpení. Kdyby mohla ovládat magii, nejspíš by nálevnu vypálila do základů. Jenže nyní se na kouzla spoléhat nemohla. Její smrtelné tělo navíc navzdory měsícům tvrdého tréninku začínalo těžknout a ona nad ním pomalu ztrácela kontrolu, zatímco uháněla úzkým průchodem. Široká ulice na konci byla příliš osvětlená a příliš na očích.

Aelin prudce zahnula k hromadě polámaných beden a smetí nakupené u zdi cihlové budovy, dost vysoké na to, aby při správném načasování dokázala vyskočit na římsu několik stop nad ní.

Za zády slyšela blížící se kvapné kroky a výkřiky. Museli být rychlí jako blesk, když s ní celou cestu drželi krok.

Zatraceně.

Vyskočila na bedny a hromada se zachvěla a zakývala, jak po ní Aelin šplhala. Každý její pohyb byl úsporný, hbitý a vyrovnaný. Jeden špatný krok a propadne se shnilým dřevem nebo pošle celou hromadu k zemi. Bedny skřípaly, ale ona šplhala výš a výš, až dosáhla na vrcholek a přehoupla se na vyčnívající římsu.

Prsty jí projela ostrá bolest, když je zaryla do cihel s takovou silou, až jí v rukavicích praskaly nehty. Zatnula zuby i svaly a vytáhla se nahoru, načež proklouzla otevřeným oknem do domu.

Na okamžik či dva se rozhlédla po zaplněné kuchyni. Byla tmavá a čistá a v úzké chodbě za ní hořela svíce. Sevřela rukojeti nožů a vyběhla do chodby, zatímco v uličce pod oknem sílí pokřik pronásledovatelů.

Někdo tu bydlel – byl to něčí dům a ona do něj ty muže zavedla. Řítla se chodbou a dřevěná prkna na podlaze se jí chvěla pod nohama. Rozhlížela se. Byly tu dvě ložnice a v obou někdo byl. Do prdele. *Do prdele.*

Na špinavých matracích v první místnosti leželi tři dospělí lidé a v druhé ložnici spali další dva. Jeden z nich se prudce posadil, když s dusotem utíkala kolem. „*Zůstaň ležet*,“ sykla na něj. Bylo to jediné varování, které mu mohla dát, než doběhla k posledním dveřím na chodbě zatarasěným židlí zaraženou pod kliku. Lepší zabezpečení by se v chudinské čtvrti dalo sotva pořídit.

Odhodila židli stranou a ta narazila do stěny úzké chodby, kde pronásledovatele aspoň na okamžik zpomalí. Krátce pohnula rukou a hodila za sebe stříbrňák, aby uhradila škodu a místní si mohli pořídit lepší zámek.

Za dveřmi se nacházelo společné schodiště, dřevěné stupínky pokryté skvrnami a hnilobou. Panovala tam naprostá tma.

Mužské hlasy už se rozléhaly nebezpečně blízko a dole na schodech se ozval dusot.

Aelin vystřelila po schodech vzhůru. Obíhala kolem dokoła a dech ji bodal v plicích jako střepiny skla. Pak proběhla třetí poschodí, kde se schody zúžily.

Nesnažila se být potichu, když vrazila do dveří na půdu. Pronásledovatelé beztak věděli, kde je. Obklopil ji vlahý noční vzduch a ona ho vděčně vdechovala, zatímco obhlížela střechu a ulice dole. Postranní průchod za domem byl příliš široký. Velká ulice po levici nepřicházela v úvahu, ale tamhle v průchodu si všimla mříže kanálu.

Co kdybys dnes v noci navštívila jihovýchodní část tunelů? Možná tam najdeš toho, koho hledáš.

Věděla, koho měl na mysli. Takže jí připravil další dárek – a novou figurku do jejich hry.

S lehkostí kočky sklouzla po okapu upevněném po straně budovy. Vysoko nad ní se rozkřičely hlasy. Už byli na střeše. Seskočila do kaluže něčeho, co jednoznačně zapáchalo močí, a než jí otřes při dopadu stihl pořádně zabrnět v kostech, už brala nohy na ramena.

Doběhla k mříži, dopadla na kolena a přejela po nich posledních pár stop. Pak zatnula prsty do víka a zvedla ho. Neslyšně, rychle, bez jediného zbytečného pohybu.

Kanál byl naštěstí prázdný. Při náporu smradu, který jí stoupal vstříc, musela potlačit nevolnost.

Když stráže nahlédly přes okraj střechy, byla už ta tam.

Aelin kanály nenáviděla.

Ne proto, že byly špinavé, páchly a byly zamořené krysami. Naopak představovaly šikovný způsob, jak projít Zlomuvalem, aniž by si člověka kdokoli všiml nebo ho obtěžoval, pokud dotyčný znal cestu podzemím.

Nenáviděla je od chvíle, kdy ji jeden osobní strážce, kterému se nezamlouval její plán zabít jeho pána, svázal a nechal ji v jednom z nich, aby se utopila. Kanály zaplavily splašky, ale jí se podařilo vysvobodit z pout a pak plavala – doslova *plavala* – zahnívající vodou. Východ byl ale uzavřen. Samovi se ji jen náhodou podařilo zachránit, jenže to už byla napůl utonulá a spolykala přitom polovinu splašků.

Vyžadovalo to celé dny, nespočetně koupelí a nekonečné hodiny zvracení, než si opět připadala čistá.

Když měla vlézt do kanálu a zavřít nad sebou mříž... Za dnešní noc se jí poprvé trásly ruce. Přinutila se ale překonat strach a začala se plížit šerem tunelů ozářených měsíčním světlem.

Špicovala uši.

K cestě jihovýchodním směrem si vybrala velký starý tunel, jednu z hlavních tepen celé sítě. Táhl se tudy snad už v dobách, kdy se Gavin Havilliard rozhodl, že na toku Avery založí hlavní město svého království. Každou chvíli se zastavovala a naslouchala, ale nezachytila jedinou známku toho, že by měla za zády pronásledovatele.

Z šera se vynořila křižovatka čtyř různých tunelů a Aelin zvolnila krok a sevřela v prstech rukojeti nožů. První dvě chodby vypadaly bezpečně; třetí byla tmavší, ale široká – a přivedla by ji kapitánovi rovnou pod nos, jestliže se vydal do hradu. Čtvrtá vedla jihovýchodně.

Nepotřebovala vílí smysly, aby poznala, že temnota plazící se

z jihovýchodního tunelu není jen tak obyčejná. Měsíční paprsky, jež sem dopadaly skrz mříž, jí nepronikaly. Nevycházel z ní žádný zvuk, ani šramocení krys.

Šlo o další z Arobynnových triků – nebo darů? Nepatrné zvuky, jimiž se nechala vést, přicházely právě z tohoto směru. Jenže v tomto bodě se veškeré stopy vytrácely.

Neslyšně jako kočka přecházela před hranicí, kde kalné světlo mizelo v neproniknutelné tmě. Tiše zvedla kámen a vhodila ho do temnoty před sebou.

Nezachytila ťuknutí provázející jeho dopad.

„Na tvém místě bych to nedělala.“

Aelin se obrátila za tím chladným ženským hlasem a jakoby mimochodem si připravila nože.

Dvacet kroků od ní se o stěnu tunelu opírala ta strážkyně z Krypt s kápi na hlavě.

No, aspoň že tu byl jeden z nich. A pokud šlo o Chaola...

Aelin se s nožem připraveným v ruce vydala ke strážkyni, přičemž si neznámou ženu ostražitě prohlížela. „Já bych ti zase neradila přepadávat lidi v kanálech.“

Když už je dělilo jen několik stop, žena zvedla jemné, avšak zjizvené ruce, jejichž kůže byla snědá dokonce i v bledém světle luceren nahoře na ulici. Když se dokázala přihrást tak blízko, musela být dobře vycvičená – v boji, plížení nebo v obojím. Pochopitelně musela být obratná, když si ji Chaol vybral, aby mu v Kryptách hlídala záda. A kam se vůbec poděl?

„Nálevny pochybné pověsti a kanály,“ prohodila Aelin s noži stále tasenými. „Tomu říkám život.“

Mladá žena se odstrčila od zdi a ve stínech kápě se jí zahoupala záplava inkoustově černých vlasů. „Ne všichni máme to štěstí, abychom pobírali královský plat, bojovnice.“

Takže ji poznala. Hlavní otázkou bylo, jestli to řekla Chao-
lovi. A kde je kapitán teď. „Smím-li se ptát, proč bych neměla házet kamení do toho tunelu?“

Strážkyně ukázala k chodbě, kterou měla nejbližší za sebou a kudy proudil čerstvý vzduch. „Pojď se mnou.“

Aelin se tiše zasmála. „Budeš muset být přesvědčivější.“

Štíhlá žena přistoupila blíž a světlo měsíce ozářilo tvář pod kápí. Byla hezká, i když zasmušilá. Ta žena mohla být tak o dva o tři roky starší než ona.

Neznámá zhurta ucedila: „Máš za zadkem dvacet strážců, kteří jsou dost vychytralí na to, aby se brzy porozhlédli i tady dole. Doporučuji ti jít se mnou.“

Aelin měla chuť jí pro změnu navrhnout, ať táhne do pekel, ale místo toho se usmála. „Jak jsi mě našla?“ Bylo jí to jedno, ale potřebovala si ji trochu víc otukat.

„Měla jsem štěstí. Byla jsem vyslána na průzkum, a když jsem obhlížela ulici, všimla jsem si, že sis našla nové přátele. My se, pokud jde o lidi potulující se kanály, obvykle řídíme pravidlem *Nejdřív udeř, pak se ptej*.“

„A koho si mám představit pod tím ‚my‘?“ zeptala se Aelin sladce.

Žena se vydala k osvětlenému tunelu, aniž by si v nejmenším všimla Aelininých nožů. Takže byla nadutá a hloupá. „Pojď se mnou, bojovnice, a zjistíš věci, které bys možná ráda znala, nebo zůstaň a počkej na to, co jsi tím svým kamenem přivolala.“

Aelin uvažovala o jejich slovech a o všem, co dnešní noc slyšela a viděla. Navzdory mrazení v zádech se strážkyní srovnala krok a zastrčila nože do pouzder na stehnech.

Zatímco se cestou pod ulicemi brodily svinstvem a splašky, Aelin v nastalém tichu sbírala síly.

Žena kráčela spěšně a bez zastavení jedním tunelem za druhým. Aelin si všimla každé zatáčky a mříže, aby si v duchu sestavila mapu míst, jimiž prošly.

„Jak jsi mě poznala?“ zeptala se nakonec.

„Před měsíci jsem tě viděla ve městě. Kvůli těm rudým vlasům jsem tě ale v Kryptách hned nepoznala.“

Aelin ji pozorovala koutkem oka. Neznámá žena třeba ani nevěděla, kdo Chaol ve skutečnosti je. Mohl se jí představit pod jiným jménem, přestože žena tvrdila, že ví o něčem, co Aelin údajně hledá.

Její průvodkyně se chladným klidným hlasem zeptala: „Honí tě proto, že tě poznali, nebo proto, že ses pustila do pŕtky, o kterou sis v Kryptách vyloženě koledovala?“

Bod pro neznámou. „Proč mi to nepovíš ty? Pracuj ti strážci pro kapitána Westfalla?“

Žena se tlumeně zasmála. „Ne, těmhle strážcům nevelí.“

Aelin polkla úlevné oddechnutí, přitom jí však v hlavě hlo-dalo na tisíc dalších otázek.

Její boty rozmáčkly něco podezřele měkkého a Aelin musela přemocť zachvění, když žena zastavila před vchodem do dalšího dlouhého tunelu, jehož první polovinu osvětlovalo měsíční světlo proudící skrz nepravidelně zasazené mříže. Z opačného konce k nim dosahovala nepřirozená tma. Když Aelin nahlédla do jejích útroby, měla pocit, že ticho uvnitř vyvolává představu číhající šelmy. Panoval tu klid. Naprostý klid.

„Tudy,“ poznamenala neznámá a přistoupila k vyvýšenému kamennému chodníku vybudovanému po straně tunelu. Blázen – byla blázen, když jí takto nastavovala záda. Ani nezahléd-la, jak Aelin vytáhla nůž.

Došly už dost daleko.

Žena se elegantními kroky dlouhých nohou vydala po úzkém kluzkém schodišti, které vedlo k chodníku. Aelin odhadla vzdálenost k nejbližšímu východu a hloubku nevelkého proudu špíny tekoucího středem tunelu. Na to, aby do něj v případě nutnosti mohla vhodit tělo, byl ovšem hluboký dost.

Aelin pozvedla nůž, vklouzla své průvodkyni za záda těsně jako mileneć a přiložila jí ostří na hrdlo.

⇨ 6 ⇨

„Můžeš mi říct jednu větu,“ pošeptala Aelin ženě do ucha a přitiskla jí dýku ke krku ještě důrazněji. „Jednu větu, kterou mě přesvědčíš, abych tě nepodřízla jako jehně.“

Žena sestoupila ze schodů a bylo jí třeba přiznat, že nebyla tak nedovtipná, aby sáhla po zbraních ukrytých u boku. Když byla zády přitisknutá k Aelinině hrudi, měla je beztak mimo dosah. Polkla a svaly na krku se jí pohnuly pod ostrím, jež jí Aelin přidržovala na hladké kůži.

„Chci tě odvést ke kapitánovi.“

Aelin na něj lehce přitlačila. „Pokud o tom chceš přesvědčit někoho, kdo ti drží dýku u krku, musíš se víc snažit.“

„Před třemi týdny opustil službu na hradě a uprchl, aby se přidal na naši stranu. Na stranu *povstalců*.“

Aelin se málem podlomila kolena.

Nejspíš měla ve svých plánech počítat se třemi stranami: s králem, Arobynnem a povstalcí – kteří by si s ní mohli chtít vyrovnat účty za to, že v zimě rozpárala Archera Finna. Přestože s nimi teď spolupracoval Chaol.

Zahнала tu myšlenku, než na ni mohla naplno dolehnout. „A princ?“

„Žije, ale zůstal na hradě,“ sykla povstalkyně. „Stačí to na to, abys sundala ten nůž?“

Ano. Ne. Pokud se Chaol připojil ke vzbouřencům... Aelin spustila ruku s nožem a vkročila zpět do kaluže světla proudícího skrz mříž ve stropě kanálu.

Žena se bleskurychle otočila a natáhla se po jedné ze svých dýk. Aelin nesouhlasně zamlaskala a ženiny prsty se zarazily na pečlivě vyleštěné rukojeti.

„Rozhodnu se tě ušetřit a ty mi takhle oplácíš?“ prohodila Aelin a sundala si kápi. „Vlastně nevím, proč mě to překvapuje.“

Povstalkyně pustila nůž, napodobila její gesto a odhalila pěknou snědou tvář – vážnou, beze stopy strachu. Její tmavé oči se na Aelin zkoumavě upíraly. Měla ji brát jako spojence, nebo nepřitele?

„Pověz mi, proč jsi sem přišla,“ vyzvala ji žena šepem. „Kapitán tvrdí, že jsi na naší straně, jenže dnes v noci ses před ním v Kryptách skrývala.“

Aelin zkrřížila ruce na hrudi a opřela se zády o vlhkou kamennou stěnu. „Začneme tím, že mi řekneš své jméno.“

„Po tom ti nic není.“

Aelin povytáhla obočí. „Požaduješ odpovědi a přitom mi je sama odpíráš. Žádný div, že tě kapitán nechal při jednání čekat venku. Ta hra se hraje obtížně, když neznáš pravidla.“

„Slyšela jsem, co se stalo v zimě. Že jsi vtrhla do skladiště a spoustu z nás pobila. Povraždila jsi povstalce – mé přátele.“ Na její chladné klidné masce se neobjevila jediná trhlinka. „A přesto mám věřit, že jsi celou dobu byla na naší straně. Odpuště, že s tebou nemluví na rovinu.“

„Podle tebe bych neměla zabíjet lidi, kteří unášejí a bijí mé přátele?“ odvětila Aelin tiše. „Nemám se uchýlovat k násilí, když dostávám vzkazy s hrozbou, že moji blízcí budou *zabití*? Nemám vykuchat sobeckého hajzla, který nechal zavraždit mou milovanou přítelkyni?“ Odstrčila se od zdi a vykročila k ženě. „Chceš snad, abych se omluvila? Měla bych se kvůli něčemu z toho plazit po kolenou?“ Z tváře povstalkyně nešlo nic vyčíst – buď následkem výcviku, nebo její chladné povahy. Aelin se pohrdavě zasmála. „To jsem si myslela. Co abys mě odvedla ke kapitánovi a nechala si ty svatouškovské žvásty na později?“

Žena opět pohlédla do tmy a mírně zavrtěla hlavou. „Kdybys mi nepřiložila dyku na krk, řekla bych ti, že jsme na místě.“ Ukázala na tunel před nimi. „Rádo se stalo.“

Aelin přemýšlela, jestli s ní nepraští o špinavou mokrou zeď, jen aby jí připomenula, co je králova bojovnice zač, ale vtom její ucho zachytilo šešest přerývavého dechu vycházejícího ze tmy. Lidského dechu – a šepotu.

Boty klouzající a dopadající na kameny, znovu šepot – tlumené příkazy hlasů, které nepoznávala, naléhavé *pospěš* a *ted' budte zticha* a...

Aelin ztuhl každý sval v těle, když jakýsi muž sykl: „Do vyplutí zbývá dvacet minut. *Rychle.*“

Ten hlas znala.

Přesto nebyla připravená stanout tváří v tvář Chaolovi Westfalovi, který se vypoťácel ze tmy na konci tunelu a s dalším povstalcem přidržoval bezvládného, nezdravě hubeného muže. Žáda jim kryl další ozbrojenec.

Kapitánovy oči dokonce i na tu dálku zachytily Aelinin pohled.

Neusmál se.

Celkem byli zranění dva. Jednoho drželi Chaol a jeho společník a druhý se opíral o dva muže, s nimiž se nikdy předtím nesetkala. Ostatní tři – dva muži a jedna žena – jim kryli záda.

Povstalkyni vedle Aelin jen přelétli pohledem. Byla přítel.

Aelin jim hleděla do očí, když spěšně postupovali jejím směrem s tasenými zbraněmi. Všichni byli potřísněni krví – rudou i černou krví, kterou příliš dobře znala. A ti dva muži, kteří byli téměř v bezvědomí...

Jeich vyzábělý a seschlý vzhled pro ni také nebyl ničím novým. Stejně jako jejich pohublá tváře. Pro oběti valgů ve Wendlynu už nemohla nic udělat, ale Chaolovi a jeho spojencům se nějak podařilo tyhle dva zachránit. Sevřel se jí žaludek. Průzkum – mladá žena vedle ní byla vyslána, aby prozkoumala cestu, jež je čekala, a ujistila se, že zachránci bezpečně projdou.

Stráží ve městě se tedy nezmocnili obyčejní valgové, jak naznačoval Arobynn.

Ne, musel tu být přinejmenším jeden princ valgů. Pokud měla soudit podle tmy zde v tunelech... *Do prdele.* A Chaol byl...

Chaol se zastavil na tak dlouho, aby jeho společník převzal zraněného a pomohl ho odnést pryč. Potom vykročil k ní. Dětilo je dvacet stop. Patnáct. Deset. Z koutku úst mu stékal pramínek krve a dolní ret měl rozbitý. Probojovali si cestu...

„Vysvětli mi to,“ zašeptala Aelin ženě po svém boku.

„To není můj úkol,“ odpověděla.

Nezkoušela na ni naléhat. Ne, když Chaol nyní stál před ní a vytřeštěnýma bronzovýma očima pohlížel na krev, kterou byla pro změnu zbrocená ona.

„Jsi zraněná?“ Jeho hlas zněl ochraptěle.

Aelin beze slova zavrtěla hlavou. Bohové. *Bohové*. Teď, když na hlavě neměl kápi, mu viděla do obličje... Vypadal úplně stejně, jak si ho pamatovala – jeho drsně hezká opálená tvář byla možná pohubřejší a zarostlejší, ale stále to byl Chaol. Pořád to byl muž, do něhož se zamilovala předtím, než... než se všechno změnilo.

Bylo tolik věcí, které čekala, že v takovouto chvíli řekne, udělá nebo bude cítit.

Po tváři se mu táhla úzká bílá jizva. Dárek od ní. Poznamenala ho tu noc, kdy zemřela Nehemia. Kdy se ho Aelin pokusila zabít.

Také by to udělala, kdyby ji Dorian nezastavil.

V tom okamžiku ale pochopila, co Chaol udělal, čí stranu si vybral, a jednou provždy mezi nimi vytvořil propast. To jediné mu nemohla zapomenout a nedokázala mu to odpustit.

Její mlčení bylo pro kapitána dost jasnou odpovědí. Podíval se na ženu po Aelinině boku – na svou průzkumnici. *Jeho* průzkumnici, která se řídila jeho rozkazy. Jako by jim všem velel.

„Cesta před námi je volná. Držte se ve východních tunelech,“ řekla žena.

Chaol přikývl. „Pokračujte v cestě,“ nařídil ostatním, kteří už došli až k němu. „Za chvíli vás doženu.“ Jeho tón byl rozhodný a příkrý. Jako by to dělal už stokrát.

Povstalci beze slova postupovali tunely a vrhali na Aelin kradmé pohledy, když procházeli kolem. Zdržela se jen její mladá průvodkyně, která je pozorovala.

„Nesryn,“ oslovil ji Chaol a samotné její jméno znělo jako rozkaz.

Nesryn se pronikavě zadívala na Aelin. Odhadovala ji a posuzovala.

Ta se na ni nevzrušeně usmála.

„*Faliq*,“ zavrčel Chaol a žena na něj upnula oči černé jak půlnoc. Pokud by k odhalení Nesrynina původu nestačilo její příjmení, prozradily by ji lehce zešíklé oči zdůrazněné decentní linkou, jež dokazovaly, že aspoň jeden z jejích rodičů pocházel z jižního světadílu. Bylo zajímavé, že se to i přes neskrývané nepřátelský postoj zlomuvalských vůči přistěhovalcům nesnažila skrývat a malovala si oči i na průzkumnou výpravu. Chaol kývl za jejich odcházejícími druhy. „Jdi do přístavu.“

„Bude bezpečnější, když tu jeden z nás zůstane,“ promluvila opět tím chladným, vyrovnaným hlasem.

„Pomoz jim dostat se do doků a pak se rychle vrať do čtvrti řemeslníků. Velitel tvé posádky si všimne, když přijdeš pozdě.“

Nesryn přelétla Aelin pohledem odshora dolů a ve tváři se jí nehnul jediný sval. „Jak víme, že sem nepřišla z jeho rozkazu?“

Aelin velice dobře věděla, o kom mluví, a tak na mladou ženu mrkla. „Kdybych sem přišla z králova rozkazu, Nesryn *Faliq*, už bys byla hodnou chvílí mrtvá.“

Povstalkyně na sobě nedala znát ani špetku pobavení či záchvěv strachu. Co do drtivého chladu by se mohla směle měřit s Rowanem.

„Zítřa při západu slunce,“ připomněl jí rázně Chaol. Mladá žena tam chvíli napjatě stála a provrtávala ho pohledem. Pak zamířila do tunelu. Pohybuje se jako voda, napadlo Aelin.

„Běž,“ vyzvala Chaola a její hlas byl jen tichým zaskřípěním. „Měl bys jít – a pomoci jim.“ Nebo co to dělal.

Chaolova zakrvácená ústa se přísně semkla. „Půjdu. Za chvíli.“

Nezval ji, ať se k nim připojí. Možná mu to měla nabídnout.

„Vrátila ses,“ řekl. Jeho vlasy byly delší a rozčuchanější než před měsíci. „To s Aedionem – je to past...“

„Já to vím.“ Bohové, co mu vůbec měla říct?

Chaol nepřítomně přikývl a zamrkal. „Vypadáš... jinak.“

Chytila se prsty za zrzavé vlasy. „Očividně.“

„Ne,“ dodal a o krok se přiblížil, jen o jediný krok. „Tvůj obličej. Postoj. Ty...“ Zavrtěl hlavou a ohlédl se do tmy, z níž s ostatními právě unikl. „Pojď se mnou.“

Šla. I když spíš než chůze to byl co nejrychlejší pochod, aniž by se přímo dali do běhu. Zepředu matně slyšela kroky jeho druhů pospíchajících tunely.

Veškerá slova, která chtěla říct, se jí divoce honila hlavou a zuřivě se snažila vklouznout jí na jazyk, ale dokázala jim ještě chvilku vzdorovat.

Miloval ji – to, jak se s ní loučil v den, kdy odplula, to jen dokazovalo. A ona mu nedala žádnou jinou odpověď než *Mrzí mě to*.

„Snažíte se je zachránit?“ nadhodila a ohlédla se za ně. Po pronásledovatelích nebylo ani vidu, ani slechu.

Chaol souhlasně broukl. „Lidé, kteří měli kdysi dar magie, jsou opět pronásledováni a popravováni. Noví královi strážci je přivádějí do tunelů, kde je drží, než je odvedou na popraviště. Mají rádi tmu – zdá se, že v ní prospívají.“

„Proč je nezavřou do vězení?“ Tam bylo tmy dost, dokonce i pro valgy.

„Byli by tam příliš na očích. Aspoň pokud jde o to, co s nimi dělají před popravou.“

Aelin přešel mráz po zádech. „Nosí černé prsteny?“ Když Chaol přikývl, málem jí přestalo bít srdce. „Je mi jedno, kolik lidí do tunelů odvedou, ale už tam nechod.“

Chaol se krátce zasmál. „To nejde. Vydáváme se tam, protože jsme jediní, kdo jim může pomoci.“

V kanálech byl cítit pach slané vody. Pokud Aelin správně počítala zatáčky, už se museli blížit k řece. „Vysvětlí mi to.“

„Nevšímají si obyčejných lidí, nebo se o ně jednoduše nezajímají – jdou jen po lidech s magií v krvi, včetně těch, u nichž se nikdy neprojevila.“ Vrhla na ni postranní pohled. „Proto jsem poslal Rena na sever, abych ho dostal z města.“

Div nezakopla o uvolněný kámen. „Rena... z Bystřin?“

Chaol zvolna kývl.

Svět se s ní zatočil. Ren z Bystřin. Další dítě Terrasenu. On přežil. *Přežil*.

„Víme to právě díky Renovi,“ pokračoval Chaol. „Vydali jsme se do jednoho z pelechů těch démonů a oni se na něj okamžitě

zaměřili. Mě a Nesryn si vůbec nevšíмали. Vyzáli jsme jen tak tak. Den nato jsem ho poslal do Terrasenu, aby sjednotil povstalce. Neměl z toho radost, to mi věř.“

Zajímavé. To bylo opravdu zajímavé a naprosto šílené. „Ty věci jsou démoni. Valgové. A dokážou...“

„Z tebe vysát život, požírat tvou duši a nakonec ti uspořádají hezkou veřejnou popravu?“

„To je vážná věc,“ utála ho. Ve snech ji stále pronásledovaly neodbytné ruce princů valgů, kteří se jí krmili, a pokaždé se probudila s výkřikem na rtech a snažila se nahmatat tělo vílího válečníka, který tam nebyl, aby jí připomenul, že démonům unikli. Že přežili.

„Já vím,“ odpověděl Chaol. Jeho pohled se svezl k Zlatobřitu vyčnívajícímu za jejím ramenem. „Nový meč?“

Přikývla. Dělíly je možná tak tři stopy – tři stopy a měsíce a měsíce, kdy jí chyběl a přitom ho nenáviděla. Měsíce, kdy se drala z propasti, kam ji uvrhl. Ale nyní, když tu stála... Vyžadovalo to veškeré sebeovládání, aby mu neřekla, že toho lituje. Ne toho, jak se podepsala na jeho tváři, ale toho, že se její srdce uzdravilo – stále bylo místy popraskané, ale uzdravilo se – a on... on v něm nebyl. Ne tak jako kdysi.

„Přišel jsi na to, kdo jsem,“ řekla a v duchu uvážila, jak jsou jeho společníci daleko.

„V den, kdy jsi odplula.“

Na chvíli se zahleděla do tmy za nimi. Nikde nikdo.

Chaol se k ní nepřiblížil – nezdálo se, že by se ji chystal obejmout, políbit nebo se jí dotknout. Povstalci vpředu zabočili do malého tunelu, který, jak věděla, vedl přímo do zchátralých doků v chudinské čtvrti.

„Vzal jsem s sebou Rychlotlapku,“ dodal po krátké odmlce. Snažila se neoddechnout si příliš nahlas. „Kde je?“

„V bezpečí. Nesrynin otec je majitelem několika proslulých pekařství ve Zlomuvalu a vede se mu natolik dobře, že si pořídil dům na venkově pod kopci za městem. Slíbil, že se o ni jeho sluhové budou potají starat. Zdá se, že je radostí bez sebe, že

může trápit ovce. Mrzí mě, že jsem ji nemohl nechat tady, ale štěkot by...”

„Chápu,“ vydechla. „Děkuji ti.“ Naklonila hlavu na stranu. „Mezi povstalci je i dcera majitele pozemků?“

„Nesryn je navzdory otcovu přání členkou městské hlídky. Znáám ji už deset let.“

Tím nezodpověděl její otázku. „Dá se jí věřit?“

„Jak jsi řekla, kdyby tu byla na králův příkaz, byli bychom už všichni mrtví.“

„Pravda.“ Ztěžka polkla, zastrčila nože a sundala si rukavice už jen proto, že jí to dalo záminku dělat něco s rukama. Jenže v tu chvíli to Chaol uviděl – prst, na němž kdysi býval jeho ametystový prsten. Kůže byla pokrytá krví, která prosákla látkou. Místy byla rudá, místy černá a páchla.

Chaol hleděl na prázdný článek jejího prstu – a když se jí znovu podíval do očí, Aelin se najednou úžil dech. Zastavil se u vchodu do onoho úzkého tunelu. Dost daleko, došlo jí. Zavedl ji tak daleko, kam až jí dovolil ho následovat.

„Mám toho tolik, co ti musím říct,“ promluvila, než stihl cokoliv poznamenat. „Ale myslím, že bych si chtěla nejdřív vyslechnout tvůj příběh. Jak ses sem dostal, co se stalo s Dorianem a s Aedionem. Pověz mi všechno.“ *Proč ses dnes v noci sešel s Arobynnem.*

Nejistou něhu v jeho tváři vystřídal mrazivé, pochmurné odhodlání – a jí při tom pohledu pukalo srdce. Ať jí chtěl povědět cokoli, nebude to příjemné.

On však jen odtušil: „Sejdeme se za čtyřicet minut.“ A dal jí adresu v chudinské čtvrti. „Nejdřív musím vyřídít tohle.“

Nečekal na odpověď a poklusem se vydal do tunelu za svými společníky.

Aelin ho přesto následovala.

Shlížela dolů ze střechy a sledovala doky v chudinské čtvrti, zatímco se Chaol a jeho druhové blížili k malému člunu. Posádka se neodvážila zakotvit – pouze loďku připoutala ke shnilým

kůlům právě na tak dlouho, aby povstalci předali zesláblé oběti do rukou čekajících námořníků. Ti potom urychleně veslovali pryč z tmavého ústí Avery, za nímž snad čekala větší loď.

Pozorovala, jak Chaol spěšně promluvil se vzbouřenci. Když s tím byl hotov, Nesryn se zdržela po jeho boku. Potom se strhla krátká, strohá hádka – kvůli čemu, to nezaslechla – a kapitán odešel sám a Nesryn a ostatní zamířili opačným směrem, aniž by se jedinkrát ohlédl.

Jakmile Chaol obešel řadu domů, Aelin neslyšně seskočila vedle něj. Aniž by sebou trhl, poznal: „Měl jsem to tušit.“

„To jsi opravdu měl.“

Chaol zatnul zuby, ale pokračoval v cestě do zbídačené čtvrti.

Aelin si pozorně měřila spící ulice pohroužené v noční tmě. Kolem proběhlo pár zdívočelých malých otrhanců. Dívala se na ně zpod kápě a uvažovala, které z nich by si mohl Arobynn platit, aby se k němu doneslo, že ji zahlédli několik ulic od jejího starého domova. Nemělo smysl skrývat se – beztak o to ani nestála.

Domy byly zchátralé, ale ne na spadnutí. Rodiny, které v nich bydlely, se je všemi silami snažily udržovat. Vzhledem k tomu, že stály blízko vody, v nich nejspíš žili rybáři, dělníci z doků a možná nějaký ten otrok či otrokyně, jimž domek zapůjčil jejich majitel. Nikde však nespátřila náznak potíží, žádné pobudy nebo pasáky či případné zloděje postávající kolem.

Na poměry v podobných čtvrtích to bylo téměř okouzlivě cí zákoutí.

„Ten příběh není vůbec hezký,“ spustil kapitán konečně.

Aelin nechala Chaola mluvit, zatímco kráčeli chudou částí města, a jeho slova jí lámala srdce.

Mlčky naslouchala, když jí vyprávěl, jak potkal Aediona a začal s ním spolupracovat, jak potom král jejího bratrance zajal a vyslýchal Dorianu. Měla co dělat, aby s kapitánem nezatrásla a neuhodila na něj, jak mohl být tak lehkomyslný a hloupý a proč mu trvalo tak dlouho, než něco udělal.

Pak se Chaol dostal k Sorschině popravě a každé jeho slovo bylo tišší a trhanější než předchozí.

Nikdy se léčitelky nezeptala na jméno, přestože ji ta dívka tolikrát ošetřovala a zašívala jí rány. To, že ji Dorian ztratil... Aelin bolestivě polkla.

Všechno se jen zhoršilo.

Víc, než si dokázala představit. Chaol jí vysvětlil, co Dorian udělal, aby mu pomohl uniknout z hradu. Obětoval se a odhalil před králem svou moc. Třásla se tak strašně, že si zastrčila ruce do kapes a silou stiskla rty, aby nevydala ani slovo.

Nemohla však zastavit myšlenky, které jí stále dokola křepčily uvnitř lebky.

Měl jsi dostat Dorian a Sorschu pryč v den, kdy král nechal povraždit ty otroky. To tě Nehemiina smrt ničemu nenaučila? Myslel sis, že se ti nějak podaří zvítězit s neposkvrněnou ctí a aniž bys musel něco obětovat? Neměl jsi ho opustit. Jak jsi ho mohl nechat čelit králi samotného? Jak jsi mohl? Jak jsi mohl? Jak jsi mohl?

Žal v Chaolových očích ji ale přiměl mlčet.

Když domluvil, nadechla se a ovládla svůj vztek, zklamání a hrůzu. Až když minuli tři ulice, dokázala znovu jasně uvažovat.

Zášť a slzy by jí nebyly nic platné. Bude muset opět změnit plány, ale ne příliš. Osobodit Aediona, získat klíč Sudby... stále to může dokázat. Napřímila se. Už byli blízko jejího starého bytu.

Alespoň se měla kde schovat, pokud ovšem Arobynn byt neprodal. Kdyby to udělal, nejspíš by jí to dnes s potěšením předhodil – nebo by ji třeba nechal, aby zjistila, že má budova nového majitele. Zbožňoval překvapení takového druhu.

„Takže teď spolupracuješ s povstalci,“ řekla Chaolovi. „Nebo je podle všeho vedeš.“

„Máme několik velitelů. Mé území zabírá chudinskou čtvrt a doky – další odpovídají za různé části města. Scházíme se tak často, jak se odvážíme. Nesryn a pár členům městské hlídky se podařilo spojit s několika z mých mužů. Hlavně s Ressem

a Brullem. Hledají způsob, jak Doriana vysvobodit. A také Aediona. Jenže do žaláře se nedá dostat a tajné tunely jsou sledovány. Dnes jsme se vypravili do jejich doupěte jenom proto, že jsme od Resse dostali zprávu, že se v paláci koná velká porada. Ukázalo se však, že na hlídce ponechali víc strážců, než jsme čekali.“

Do hradu se tedy nedostane – pokud nepřijme Arobynnovu pomoc. Další rozhodnutí. Ponechá ho na zítra. „Co ses o Dorianovi doslechl po svém útěku?“

Zachytila v kapitánových bronzových očích záblesk studu. Jenže on skutečně *utekl* a ponechal Dorianu na milost a nemilost jeho otci.

Sevřela ruce v pěst, aby mu nenarazila hlavu na cihlovou zeď. Jak mohl té zrůdě sloužit? Jak to, že to neviděl a nepokusil se krále zabít, jakmile se mu naskytla vhodná příležitost?

Doufala, že ať král s Dorianem naložil jakkoli, ať ho ztrestal, jak chtěl, princ věděl, že není jediný, kdo truchlí. A až Dorianu osvobodí a on bude připravený naslouchat, ujistí ho, že ho chápe – a že i takovou ztrátu je možné překonat, ačkoli to bude těžký, dlouhý a bolestivý proces. Až to Dorian dokáže, mohl by se svou syrovou magií, která na rozdíl od její nebyla nijak spoutána, sehrát klíčovou roli ve vítězství nad valgy.

„Král Dorianu nepotrestal veřejně,“ řekl Chaol. „Ani ho nezavřel do žaláře. Podle toho, co se k nám doneslo, se stále účastní společenského života a bude přítomný při Aedionově popravě u příležitosti svých narozenin.“

Aedion – nebohý Aedion. Věděl, kdo je a co se z ní stalo, ale nic z toho, co Chaol řekl, nenaznačovalo, že by se jí chystal plivnout do tváře, jakmile ji spatří. Nebude si tím lámat hlavu, dokud Aedion nebude volný a v bezpečí.

„Takže uvnitř hradu máme Resse a Brulla a další lidi máme na městských hradbách,“ pokračoval Chaol. „Tvrdí, že se Dorian nechová nijak neobvykle, ale na jeho chování je cosi zvláštního. Působí chladněji, odtažitěji – ale to se dalo čekat po tom, co Sorschu...“

„Nezmínili se o tom, že by měl na ruce černý prsten?“

Chaol se zachvěl. „Ne – prsten ne.“ V tónu jeho hlasu bylo něco, co ji přimělo se na něj podívat a přát si, aby nemusela vyslechnout jeho další slova, když dodal: „Ale jeden ze zvěďů nahlásil, že Dorian má kolem krku nákrčník z černého kamene.“

Nákrčník z kamene Sudby.

Aelin se na něj chvíli dokázala jen vyděšeně dívat. Okolní budovy jako by se na ni tlačily a pod dlažbou se rozevírala obří jáma, která ji měla každou chvíli celou pohltit.

„Jsi bledá,“ poznamenal Chaol, ale nepokusil se jí dotknout.

To bylo dobře. Nebyla si jistá, jestli by jeho dotek snesla, aniž by mu servala kůži z obličejů.

Zhluboka se nadechla. Nesměla se nechat strhnout úděsností toho, co Doriana potkalo – alespoň prozatím. „Chaole, nevím co říct – ohledně Doriana, Sorschi a Aediona. Ohledně toho, že jsi *tady*.“ Ukázala na nevábnou čtvrt' okolo.

„Jen mi řekni, co se s tebou celé ty měsíce dělo.“

Udělala to. Svěřila se mu s tím, co se stalo před deseti lety v Terrasenu a co zažila ve Wendlynu. Když se dostala k princům valgů, nezmínila se o nákrčnících, protože... protože Chaol už teď vypadal, jako by mu bylo nevolno. Nepověděla mu ani o třetím kameni Sudby – pouze o tom, že Arobynn ukradl Orynthský amulet a ona ho chtěla dostat nazpět. „A teď víš, proč jsem tady, co jsem dělala a co mám v úmyslu.“

Chaol neodpověděl, dokud nedošli na konec ulice. Po celou dobu mlčel a ani jednou se neusmál.

Ze strážce, kterého si zamilovala, zbývalo tak málo, když jí konečně s pevně semknutými rty pohlédl do očí. „Takže tu jsi sama,“ poznamenal.

„Řekla jsem Rowanovi, že bude bezpečnější, když zůstane ve Wendlynu.“

„Ne,“ odvětil poněkud stroze se zrakem upřeným na ulici před nimi. „Chci říct – vrátila ses, ale bez vojska. Bez spojenců. Vrátila ses s holýma rukama.“

S holýma rukama. „Nevím, co jsi čekal. To ty jsi mě poslal do

Wendlyn. Pokud jsi chtěl, abych připlula zpátky s vojskem, měl jsi mi dát jasnější příkazy.“

„Poslal jsem tě tam, abys byla v bezpečí a dostala se mimo králův dosah. Když jsem pochopil, kdo jsi, copak jsem si mohl myslet něco jiného, než že poběžíš za svými bratrance a za Maeve...“

„Poslouchal jsi vůbec, co jsem ti řekla? O tom, co je Maeve zač? Ashryverové jí zobou z ruky, a když Maeve nepošle posily, nevyšlou je ani *oni*.“

„Ani ses je nepokusila oslovit,“ namítl Chaol a zastavil se v opuštěném zákoutí. „Pokud tvůj bratranec Galan vede blokádu...“

„Můj bratranec Galan tě nemusí zajímat. Chápeš vůbec, čemu jsem čelila?“

„A chápeš ty, co jsme tu prožívali my, zatímco sis za mořem hrála s magií a potulovala ses se svým vílím princem? Jak bys mohla pochopit, co se stalo mně a Dorianovi? Uvědomuješ si, co se každý den děje v tomhle městě? Protože příčinou toho všeho můžou docela klidně být tvoje výstřelky ve Wendlyn.“

Každé jeho slovo ji zraňovalo jako úder kamenem do hlavy. Ano – ano, možná, ale... „Moje *výstřelky*?“

„Kdyby sis ušetřila to divadýlko a nevytrubovala do světa, že jsi porazila Narroka, a prakticky na krále *nekrřela*, že ses vrátila, nezavolal by nás do té komnaty...“

„Tohle mi za vinu nedávej. Za *jeho* zločiny nemůžu.“ Zatnu-la pěsti a podívala se na něj – skutečně se na něj *podívala*. Na jizvu, jež jí bude navždy připomínat, čeho se dopustil a co mu nikdy nepromine.

„A za co můžeš?“ obořil se na ni, když rychlým, dokonale vyrovnaným krokem zamířila pryč. „Za nic?“

Nemyslel to tak, určitě to tak nemyslel. „Hledáš, z čeho bys mě mohl vinit? Co takhle ze zhroucení ostatních království? Ze zmizení magie?“

„V tom druhém případě,“ ucedil skrz zuby, „si aspoň mohu být jistý, že za tím nestojíš.“

Znovu se zastavila. „Co jsi to řekl?“

Z jeho postoje sálalo napětí a to jí stačilo, aby poznala, že to před ní chtěl zatajit. Nikoli před Celaenou, jeho někdejší přítelkyní a milenkou, ale před Aelin – královnou Terrasenu, jež představovala hrozbu. Ať měl stran magie jakékoli informace, nezamýšlel se s ní o ně podělit.

„Co přesně jsi o magii zjistil, Chaole?“ zeptala se nebezpečně tichým hlasem.

Neodpověděl.

„Pověz mi to.“

Zavrtěl hlavou a stín prostírající se mezi pouličními lampami mu přitom zakrýval tvář. „Ne. Zapomeň na to. Jsi příliš nepředvídatelná.“

Nepředvídatelná. Asi bylo jen dobře, že tu magie byla utlučená, protože jinak by okolní ulici proměnila v popel, jen aby mu ukázala, jak moc je předvídatelná.

„Našel jsi způsob, jak ji osvobodit, že ano? Víš, jak na to.“

Nepokoušel se nic předstírat. „Osvobození magie by jen vyvolalo chaos – všechno by se tím pouze zhoršilo. Možná by to démonům ulehčilo hledání lidí schopných kouzlit, kterými by se mohli živit.“

„Možná budeš svých slov litovat, až si vyslechneš zbytek toho, co ti chci říct,“ zasyčela, zatímco v nitru řvala vztekem. Přesto mluvila tlumeně dál, aby je nikdo nezaslechl: „Ten nákrčník, který Dorianovi nasadili – povím ti, co způsobuje, a uvidíme, jestli mi pak odmítneš dát odpověď a mávneš rukou nad tím, co jsem poslední měsíce dělala.“ Jeho tvář s každým jejím slovem ztrácela barvu. Malá, zvrhlá část její duše z toho měla požitek. „Útočí na všechny, kdo jsou nadáni magií, a živí se mocí skrytou v jejich krvi. Z těch, kteří nejsou vhodní k tomu, aby posloužili jako schránka pro valga, vysávají život. Nebo je vzhledem k nejnovější zlomuvalské zábavě jednoduše popraví, aby šířili strach. Žijí z něj – ze strachu, utrpení a zoufalství. Ty pocity jsou pro ně jako víno. Nižší valgové se mohou těl smrtelníků zmocnit pomocí těch černých prstenů. Ale jejich civilizace – celá jejich

zatracená civilizace je rozdělená na vrstvy stejně jako naše. A jejich princové *zoufale* prahnu po tom, aby pronikli do našeho světa. Proto král používá nákrčníky. Nákrčníky z kamene Sudby.“ Měla dojem, že Chaol ani nedýchá. „Nákrčníky jsou silnější a umožňují démonům zůstat v lidských tělech, zatímco požírají člověka a moc v jeho nitru. Narrok v sobě jednoho měl a na konci *škemral*, abych ho zabila. Nic jiného ho nemohlo zničit. Viděla jsem, jak nestvůry, které si ani nedokážeš představit, na jednoho z valgů zaútočily a prohrály. Dají se zabít jenom ohněm nebo oddělením hlavy od trupu.

Takže by sis měl uvědomit,“ dokončila svůj malý proslov, „že s ohledem na mé magické nadání je ve tvém vlastním zájmu mi to říct. Možná jsem jediná, kdo může Doriana osvobodit, nebo mu aspoň dopřát milosrdnou smrt. Pokud tam uvnitř ještě vůbec je.“ Ta poslední slova chutnala stejně strašně, jak zněla.

Chaol zavrtěl hlavou. Jednou, dvakrát. A ona ho málem litovala, když spatřila paniku, zármutek a zoufalství v jeho tváři. Pak však odvětil: „Napadlo tě vůbec, že bys nás mohla varovat? Že bys komukoli z nás mohla dát o králových nákrčnicích vědět?“

Jako by ji polil vědrem ledové vody. Zamrkala. *Mohla* je varovat – mohla se o to pokusit. Později – srovná si to v hlavě později.

„Na tom nezáleží,“ namítla. „My teď musíme pomoci Aedionovi a Dorianovi.“

„Není žádné *my*.“ Sundal si Elenino oko z krku a hodil jí ho. Když amulet prolétl mezi nimi, zatřpytil se ve světle luceren. Chytila ho jednou rukou a kov ji zahřál na kůži. Bez jediného pohledu strčila amulet do kapsy. Chaol pokračoval: „Už nějakou dobu ne, Celaeno...“

„Jsem Aelin,“ odsekla tak hlasitě, jak se jen odvážila. „Celaena Sardothien už není.“

„Stále jsi ta stejná vražedkyně, která odešla. Vrátila ses, až když se to hodilo *tobě*.“

Musela se ovládnout, aby mu nevrázila pěstí jednu do nosu.

Místo toho z kapsy vytáhla stříbrný prsten s ametystem, popadla Chaola za ruku a vrazila mu kroužek do rukavice na dlani. „Proč ses dnes sešel s Arobynnem Hamelem?“

„Jak...“

„Na tom nezáleží. Řekni mi proč.“

„Chtěl jsem, aby mi pomohl zabít krále.“

Aelin sebou trhla. „Zešlel jsi? Tohle jsi mu řekl?“

„Ne, ale on to už předem věděl. Pokoušel jsem se s ním setkat týden a dnes si mě konečně nechal zavolat.“

„Jsi blázen, že jsi za ním šel.“ Znovu vykročila. Zdržovat se na jednom místě, ať bylo sebevíc liduprázdné, nebylo moudré.

Chaol s ní srovnal krok. „Nenašel jsem žádné jiné nájemné vrahy, kteří by nabízeli své služby.“

Otevřela pusu, pak ji znovu zavřela, sevřela prsty a zase je jedním po druhém roztáhla. „Cenou za to nebude zlato ani protislužba. Bude tě to stát něco, co bys nikdy nezamýšlel obětovat. Pravděpodobně za to zaplatí lidé, na kterých ti záleží, svým životem a utrpením.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Chceš tedy, aby Arobynn zabil krále, a co potom? Dosadíš na trůn Doriana? S valgem, který ho šírá zevnitř?“

„To jsem doteď netušil. Ale nic se tím nemění.“

„Mění se tím všechno. I kdybys ho toho nákrčníku zbavil, kde vezmeš záruku, že se démon neuhnízdil v jeho duši. Mohl bys jednoho netvora nahradit druhým.“

„Proč naplno neřekneš, na co narážíš, *Aelin*?“ Ucedil její jméno sotva slyšitelným hlasem.

„Dokážeš krále zabít? Až na to dojde, dokázal bys zabít svého krále?“

„Mým králem je *Dorian*.“

Málem sebou škubla. „Nehodlám se teď s tebou hádat o slovíčka.“

„Zavraždil Sorschu.“

„Před ní zavraždil miliony lidí.“ V jejím tónu zněla možná výzva, možná další otázka.

Oči mu zaplály. „Musím jít. Za hodinu se mám setkat s Brulem.“

„Půjdu s tebou,“ prohlásila a přitom vrhla krátký pohled na skleněný hrad tyčící se v severovýchodní části města. Mohla by zjistit, co dalšího zbrojmistr o Dorianovi ví. A přijít na způsob, jak svého přítele zabít. Při tom pomyšlení jí krev ztuhla v žilách a proměnila se v led.

„Ne, nepůjdeš,“ odbyl ji Chaol. Prudce k němu otočila hlavu. „Když tam budeš, vyvoláš tím příliš mnoho otázek. Nechci Doriana vystavovat nebezpečí, jen abych uspokojil tvou zvědavost.“

Pokračoval v cestě, zatímco ona s letným pokrčením ramen zahrnula za roh. „Dělej, jak myslíš.“

Když si všiml, že zamířila pryč, zarazil se. „A co se chystáš dělat *ty*?“

Z jeho hlasu číselo podezření. Ustala v chůzi a povytáhla obočí. „Spoustu věcí. Špatných věcí.“

„Jestli nás prozradíš, Dorian –“

Utnula ho posměšným zasmáním. „Odmítáš se se mnou podělit o to, co víš, kapitáne. Myslím, že není nerozumné, abych učinila totéž.“ Obrátila se a odcházela ulicí vedoucí k jejímu starému bytu.

„Nejsem kapitán,“ připomenul jí.

Ohlédla se přes rameno a opět se na něj zkoumavě zadívala. „Kam se poděl tvůj meč?“

Jeho oči byly prázdné. „Ztratil jsem ho.“

Ach tak. „Takže ti mám říkat lord Chaol?“

„Jen Chaol.“

Na okamžik k němu pocítila lítost a část její duše si přála, aby to dokázala vyslovit laskavěji a soucitněji. „Doriana není možné vysvobodit. Nedá se zachránit.“

„Je to možné, u všech pekel.“

„Měl bys začít zvažovat další možné nástupníky –“

„*Neopovažuj* se tu větu dokončit.“ Oči měl vytřeštěné a přerývaně dýchal.

Už toho řekla dost. Pokrčila rameny a zkrotila svůj hněv. „Kdybych měla svou magii, mohla bych mu pomoci – mohla bych zkusit najít způsob, jak ho osvobodit.“

Ale nejspíš by ho to zahubilo. Nahlas by to ale nepřipustila. Ne, dokud Doriana neuvidí na vlastní oči.

„A co potom?“ zeptal se Chaol. „Vezmeš si celý Zlomuval jako rukojmí, jako jsi to udělala v Doranelle? Spálíš každého, kdo s tebou nebude souhlasit? Nebo naše království rovnou ze zášti sežehneš na popel? A co ostatní, kteří jsou na tom jako ty a chtějí se Adarlanu pomstít?“ S hořkým smíchem vydechla. „Třeba jsme na tom bez magie lépe. Možná není spravedlivé, aby magie mezi námi smrtelníky nastolovala takové rozdíly.“

„Spravedlivé? Podle tebe je něco z tohoto *spravedlivé*?“

„Magie činí lidi nebezpečnými.“

„Pokud si dobře pamatuji, magie už ti několikrát zachránila život.“

„Ano,“ odvětil tlumeným hlasem, „tvoje a Dorianova magie – a já vám za to jsem upřímně vděčný. Ale jak je možné lidi jako vy držet pod kontrolou? Pomocí železa? To nikoho obzvlášť nezastraší, nemám pravdu? Jakmile bude magie osvobozena, kdo zastaví zrůdy, které by se v zemi znovu objevily? Kdo zastaví *tebe*?“

Srdce jí probodlo ledové kopí.

Zrůda.

Opravdu to byla hrůza a odpor, co viděla v jeho tváři ten den, kdy před ním v jiném světě odhalila svou vlíí podobu – v den, kdy rozpoltila zemi a vyvolala oheň, aby zachránila jeho a Rychlotlapku. Ano, vždycky bude všechny druhy moci udržovat pod kontrolou, ale... *Zrůda.*

To už by byla raději, kdyby ji místo toho uhodil. „Takže Dorian smí vládnout magií. S jeho mocí se dokážeš srovnat, ale má moc je podle tebe zrůdnost?“

„Dorian nikdy nikoho nezabil. Dorian nerozpáral v podzemí Archera Finna a nezabil Hroba a pak ho nerozřezal na kusy.

Doriana v Endovieru nepopadlo vražedné šílenství, po němž zůstaly tucty mrtvol.“

Musela vynaložit všechnu sílu na to, aby kolem sebe vztyčila tu starou známou zeď z ledu a oceli. Za ní se všechno rozpadalo a třáslο. „Já se s tím vyrovnala.“ Kousla se do rtu a zoufale se snažila nesáhnout po zbraních, jak by to udělala kdysi a jak po tom toužila nyní. Místo toho řekla: „Pokud se milostivě rozhodneš začít vnímat, co se kolem tebe děje, najdeš mě ve starém bytě. Dobrou noc.“

Nedala mu příležitost odpovědět a vydala se ulicí pryč.

Chaol stál v malé ložnici ve zchátralém domě, který uplynulé tři týdny sloužil jako hlavní stan jeho oddílu, a hleděl na stůl zavalený mapami, plány a poznámkami, jež se týkaly paláce, rozvrhu hlídek a Dorianových návyků. Brullo mu při jejich setkání před hodinou nepřinesl žádné novinky – jen pochmurné ujištění, že se Chaol rozhodl správně, když opustil královskou službu a s ní vše, o co usiloval. Starší muž navzdory jeho námitkám trval na tom, že ho bude nadále oslovovat kapitáne.

Byl to Brullo, kdo Chaola vyhledal a nabídl mu, že bude jeho očima na hradě. Stalo se to necelé tři dny po Chaolově zmizení. Nebo *útěku*, jak to nazvala Aelin. Věděla přesně, jaké slovo použít.

Dnes v noci ho vyhledala královna – zuřivá, prudká a s víc než špetkou krutosti v srdci. Pochopil to ve chvíli, kdy se vypo-tácel z temnoty zaplevelené valgy a spatřil ji, jak stojí nehybná jako šelma vedle Nesryn. I přes špínu a krev byla Aelinina tvář opálená a zrudlá a – jiná. Starší, jako by nehybnost a síla, které z ní vyzařovaly, neutvářely jen její duši, ale také samotnou její podobu. A když uviděl její prst, na němž chyběl jeho...

Chaol vylovil prsten, který si zastrčil do kapsy, a ohlédl se k vyhaslému krbu. Zapálit oheň a hodit do něj šperk by bylo otázkou okamžiku.

Otočil kroužek mezi prsty. Stříbro bylo zašlé a pokryté bezpočtem škrábanců.

Ne, Celaena Sardothien byla jednou provždy pryč. Ta žena – žena, kterou miloval... Možná utonula v širém drsném moři mezi jeho zemí a Wendlynem. Možná zahynula v rukou princů valgů. Nebo možná byl on celý ten čas blázen. Blázen, jenž přihlížel, jak rozsévá smrt a prolévá krev, a neznechucovalo ho to.

Dnes byla krví potřísněná. Než ho našla, pobila mnoho mužů. Ani se ji neobtěžovala smýt. Jako by si nevšímal, že je zbrocená krví nepřátel.

Město – obehnaa svými plameny celé město a přiměla královnu víl, aby se před ní třásla. Nikdo by neměl mít takovou moc. Pokud by dokázala vypálit celé město odplatou za to, že královna víl zbičovala jejího přítele, jak by naložila s říší, jež zotročila a vyvražďovala její lid?

Neprozradí jí, jak magii osvobodit – ne dokud si nebude jistý, že Zlomuval nezmění v popel unášený větrem.

Ozvalo se zaklepání na dveře – dvě rázná zatukání. „Měla bys být ve službě, Nesryn,“ řekl na uvítanou.

Vklouzla dovnitř tiše jako kočka. Po tři roky, co ji znal, se vždy pohybovala tím nenápadným, elegantním způsobem. Před rokem, když byl po Lithaenině zradě poněkud otřesený a bezhlavý, ho zaujala natolik, že to léto sdílel její lože.

„Můj velitel je opilý a právě strká ruku do záňadří nového děvčete z hospody. Nějakou dobu si nevšimne, že jsem zmizela.“ V jejích tmavých očích zachytil slabý pobavený lesk. Stejně pobavení v nich vídal loni při jejich setkáních v hospodách nebo v pokojích nad nimi a někdy i u zdí v zapadlých uličkách.

Poté, co ho Lithaen opustila okouzlená Rolandem Havilliar-dem, to potřeboval – rozptýlení a chvilkové zapomenutí. Nesryn se podle všeho jen nudila. Nikdy ho nevyhledávala a neptala se, kdy ho znovu uvidí, takže jejich schůzky domlouval on. Pár měsíců nato tudíž necítil zvláštní výčitky, když odjel do Endovieru a přestal se s ní vídat. Nikdy o tom Dorianovi neřekl – ani Aelin. A když na Nesryn narazil před třemi týdny na jedné ze schůzek povstalců, zdálo se, že mu nic nezazlívá.

„Vypadáš jako chlap, co to schytal pěstí do koulí,“ řekla nakonec.

Vrhl po ní nerudný pohled. A protože si tak skutečně připadal a možná se zase cítil poněkud otřesený, pověděl jí, co se stalo. A s kým se to stalo.

Důvěřoval jí. Po třech týdnech, kdy bok po boku bojovali, sprádali plány a přežívali, neměl jinou možnost než jí důvěřovat. Ren jí věřil. Jenže Chaol Renovi předtím, než odjel, nesvěřil, kým byla Celaena ve skutečnosti. Možná to měl udělat. Kdyby tušil, že její návrat dopadne takto a že se bude chovat tímto způsobem... Ren by se nejspíš měl dozvědět, pro koho nasazuje krk. A usoudil, že Nesryn by to měla vědět také.

Nesryn naklonila hlavu na stranu a vlasy se jí zaleskly jako černé hedvábí. „Králova bojovnice – a Aelin Galathynius. Působivé.“ Nemusel ji žádat, aby si to ponechala pro sebe. Velmi dobře si uvědomovala, o jak cennou informaci jde. Nenabídl jí, aby se stala jeho pobočnicí jen tak pro nic za nic. „Měla bych se cítit poctěná, že mi držela nůž na krku.“

Chaol znovu pohlédl na prsten. Měl by ho roztavit, ale neměli peněz nazbyt. Zlato, které stihl pobrat v hrobce, už jim došlo.

A teď bude prostředky potřebovat víc než kdy předtím. Nyní, když byl Dorian...

Byl...

Dorian byl ztracen.

Celaena – *Aelin* lhala o spoustě věcí, ale o Dorianovi by nelhala. Navíc mohla být jediným člověkem, který by ho mohl zachránit. Ale pokud by se ho místo toho pokusila zabít...

Svezl se na židli a nepřítomně se zadíval na mapy a plány, které sestavoval. Všechno – všechno to dělal pro Dorian, pro svého přítele. Co se týkalo jeho samotného, neměl už co ztratit. Nebyl ničím víc než bezejmenným křivopřísežníkem, lhářem a zrádcem.

Nesryn popošla o krok k němu. V jejím výrazu byl náznak obavy, ale Chaol od ní nečekal žádnou útěchu. Nikdy by o to

nestál. Snad proto, že mu jako jediná rozuměla a chápala, jaké to bylo snášet otcův nesouhlas s cestou, kterou si člověk sám zvolil. Ovšem zatímco Nesrynin otec dceřinu volbu posléze přijal, Chaolův otec... Nechtěl teď na něj myslet, ne když Nesryn spustila: „To, co tvrdila o princí –“

„Na věci nic nemění.“

„Zní to, jako by to měnilo všechno. Včetně budoucnosti království.“

„Prostě to nech být.“

Nesryn založila ruce na hrudi. Byla dost utlá na to, aby ji většina protivníků podceňovala – ke své vlastní smůle. Dnes v noci ji viděl, jak rozetnula jednoho z valgů přestrojeného za vojáka, jako by kuchala rybu. „Podle mě se nedokážeš vymanit vlastní minulosti a to ti brání zvážit všechny možnosti.“

Pootevřel pusy, aby se bránil.

Nesryn zvedla upravené obočí a čekala.

Možná se zachoval unáhleně.

Třeba byla chyba neprozradit Aelin, jak uvolnit magii.

Pokud by přitom měl ztratit Dorianu –

Zaklel pod fousy a poryv jeho dechu rozechvěl plamen svíčky na stole.

Kapitán, jímž býval, by to Aelin odmítl říct. Byla nepřítelkyní království.

Jenže ten kapitán už neexistoval. Zemřel spolu se Sorschou v té komnatě ve věži. „Dnes v noci jsi bojovala dobře,“ pronesl, jako by to byla odpověď.

Nesryn zamyšleně mlaskla. „Vrátila jsem se, protože jsem obdržela hlášení, že po našem odchodu z Krypt byly na místo povolány tři městské posádky. Její Veličenstvo,“ sdělovala mu suše, „pozabíjelo značný počet králových mužů, společně s majiteli té nálevny a dalšími podílíky a rozbilo to místo na padrtě. Hned tak ho znovu neotevřou.“

Bohové na nebi. „Vědí, že to spáchala králova bojovnice?“

„Ne, ale říkala jsem si, že bych tě měla varovat. Vsadím se, že měla důvod to udělat.“

Možná měla. A možná ne. „Brzy zjistíš, že má sklony dělat si, co chce a kdy chce, a nikoho předem nežádá o svolení. Aelin nejspíš byla jen nenaložená a rozhodla se vybit na té nálevně.“

Nesryn odvětila: „Měl jsi mít dost rozumu na to, aby ses s takovou ženou nezapletl.“

„A ty víš o pletkách své, alespoň tedy podle toho, kolik nápadníků postává před pekařstvími tvého otce.“ Byla to rána pod pás, ale oni dva si před sebou nikdy nebrali servítky a beztak se nezdálo, že by se to Nesryn nějak dotklo.

V očích se jí opět objevily nenápadné pobavené jiskřičky. Strčila ruce do kapes a odvrátila se. „Proto se nikdy nezaplétám. Člověk pak ztrácí soudnost.“

Proto k sobě nikoho nepouštěla. Nikdy. Chaol zvažoval, že se zeptá proč – a vytáhne z ní pravdu. Ovšem součástí jejich dohody už od samého začátku bylo příliš se na minulost nevyptávat.

Upřímně řečeno netušil, co čekal, že se při královnině návratu stane.

Toto ovšem ne.

Nemůžeš si vybrat z vlastní vůle, které části její povahy budeš milovat, řekl mu jednou Dorian. Měl pravdu. Měl až bolestivě pravdu.

Nesryn ho ponechala jeho úvahám.

Chaol se s prvním světlem vydal k nejbližšímu klenotníkovi a zastavil u něj prsten za hrst stříbrníků.

Aelin se vyčerpaná a zkroušená dovlekla do svého starého bytu nad nenápadným skladištěm. Netroufala si zdržovat se před velkou jednoposchodovou dřevěnou budovou, kterou zakoupila, když konečně splatila dluhy vůči Arobynnovi – koupila si ji, aby se dostala ven z Tvrze. Když však uhradila i Samovy dluhy a on se k ní přistěhoval, začala se tam cítit jako doma. Trvalo to pár týdnů – to bylo vše, co s ním směla sdílet.

Potom zemřel.